

LA MATTANZA

sorsforduló

TARA MONTI

Tara Monti

La mattanza
sorsforduló

Tara Monti

La mattanza
sorsforduló

Második, átdolgozott kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

1.

A Sziget

MEHÉZ TÉL LESZ – GONDOLTA A LÁNY. Nem igazán szerette a telet, hacsak tehetne, megszökött előle. Szíve szerint menten összecsomagolt volna, csak úgy, ahogy szokta, egyetlen sporttáskába, és csakis a leglényegesebb holmikat. Ehelyett azonban órák óta vagy a számítógép villódzó monitorát búvólta, vagy a hegyvonulat tengerrig lenyúló, erdővel borított oldalát bámulta az ablakon át. Tiszta időben még a hullámok fodrozódását is ki tudta venni. Nicholas a reménytelenül korán kelők tapintatlanságával hajnalban telefonált rá – a lány szerint legalábbis még hajnal volt –, azt mondta, estefelé érkezik, méghozzá jó hírrel. Többet nem mondott, titkolódzott, somolygott, ő persze tudta, minek örül annyira, de nem akarta elrontani Nicholas meglepetését.

Leveled érkezett – tudatta vele a számítógép. Pittyegett, sőt csilingelt is a közléshez, épp csak nem ugrált örömeiben. Néha az volt az érzése, a gép egész nap az ilyen pillanatokra vár, s mint egy szerelmes leányzó, lesi a postát.

Az e-mailt a kiadója küldte Chicagóból: Felkerültünk a best-sellerlistára! Engedelmeddel megszervezném az életed. Mit csinálsz mostanában? Törhetnéd a fejed valami új témán. Megcsinálhatnád a felhővadászokat. Válaszolj azonnal! Brandon.

Lustán kinyújtózott. Felhővadászok? Épp elég felhőt lát, ha kipillant az ablakon: ráülnek a fákra, a hegygerincre, a tengerre. Mi a fenének eredne a nyomukba, ha házhoz jönnek? Tény, hogy fecsegett valami ilyesmiről legutóbb. Valahol olvasott róluk – afféle bolond tudósok, akik aszályos területre varázsolnak felhőket, hogy aztán megcsapolják őket. Arra már nem is emlékezett, sikerült-e valamelyiküknek levadászni akár egyetlenegy felleget is. Leginkább azért hozta szóba őket, hogy mondjon valamit, mert Brandon minduntalan arról faggatta, mire készül.

Mindkettőjüket váratlanul érte a siker. Több kiadó is visszadobta a könyvét, mondván, nincs igény effajta tényregényre. Brandon sem fűzött nagy reményeket hozzá: a szerzőjét nem jegyezték a piacon, a témáját lerágott csontnak tartotta. Udvariasan lerázta a lányt. Aztán nyár közepén egyszer csak beállított. San Franciscóba tartott, de amolyan kerouaci indíttatásból Oregon felé került, s ha már ott volt, gondolta, benéz az írójelölt nőhöz. Az efféle szeszély szülte elhatározásokat a lány nagyon is megértette. Neki csupa ilyenből állt az élete.

Sosem felejt el, ahogy az a keleti parti ficsúr megállt a kapuban. Selyemöltönyt viselt, tisztára úgy festett, mint Robert Redford a Nagy Gatsbyben, s majdnem olyan jóképű is volt. Ő épp a feldolgozóból jött haza, nyakig fűrészporosan, egy szalmakalapos Völgy-lakó meg két tehenet és egy birkát sétáltatott a poros úton. Pórázon. Brandon nem tudhatta, hogy az illető egy épp a gyógyulás útjára lépett narkós, de furcsállotta, hogy minden harmadik lépés után köp egy nagyot, és megforgatja a feje fölött a póráznak használt bőrszíjakat. Azt hitte, valami helyi népszokást lát.

Volt a ficsúrban annyi bátorság, hogy bejőjön. A ház és a környék elbűvölte. Délután a lány elvitte a férfit a Völgybe, este pedig, vacsora után a selyemöltönyös Brandon megemlítette, ha már itt van,

elolvasná a könyvet. Ő vállat vont és odaadta. Reggel egy bedagadt szemű, kialvatlan pasast talált a nappalijában, ugyanabban a fotelban kucorgott, amelyikben este elterült.

– Kiadjuk – mondta egyszerűen. – De akkor én leszek ezentúl az ügynöke.

Ebben maradtak. Szeptember végén ő „ugrott be” a férfihoz Chicagóba, mondván, épp arrafelé akadt dolga. Akkor Brandon vitte el vacsorázni. Jóízűen csevegtek mindenféléről, aztán a ficsúr minden bevezető nélkül átadott neki egy díszes csomagot. A lány letépte a csomagolópapírt, és a nyomdából frissiben kikerült könyvek semmi máshoz nem hasonlító illatától elakadt a lélegzete. Szorongással vegyes lelkesedéssel olvasta el legalább százszor: LA MATTANZA – Nicholas története. Írta: Sasha Anderson.

Meg kéne szökni. Lassan bekeríti a saját története. A könyv kapcsán a The World magazin szerkesztője is bejelentkezett hozzá. Őt nem Nicholas története érdekelte, hanem az, hogy miként fest manapság a mattanza, a fiú sorsát szimbolikusan megfestő ősi rituálé. Előzőleg nyilván utánanézett Sasha újságírói múltjának, mert azt kérdezte, van-e annyi anyaga, hogy összehozzon belőle egy képes riportot, amennyiben tényleg szemtanúja volt a mattanzának? Sasha természetesen előkotorta fényképeit, feljegyzéseit, és nekiült megírni az anyagot.

La mattanza... Amikor a következő számban megjelent, rövid levél kíséretében postára adta a The World fél tucat példányát a világ másik végére, a Szigetre. Elképzelte, milyen büszkén mutogatják majd egymásnak az ottaniak. Postafordultával megérkezett a válasz.

A borítékban volt néhány fénykép. Az egyikben az öreg ràiis mutatta a blendének nyár végén megszületett tizedik unokáját, a másikon lelkesen integettek neki cserzett arcú férfiak. Kétségkívül az ő kedvéért készült a csoportkép.

Valaki hiányzott róla.

Kimondatlan, le nem írt kérdésére Mario rossz helyesírással körmölt levele válaszolt kéretlenül is: Sano már nincs a Szigeten...

Nicholas valamivel este tíz után érkezett. Érdeklődve nézett szét a házban.

– Felmondott a bejárónőd?

Sasha épp a számlákat próbálta megfejteni, de nem sok sikerrel. Boldogan odahagyta az egész paksamétát és melegen átölelte a fiút. Felszedett hál’ istennek egy pár kilót, gondolta, miközben magához szorította.

– Azonnal hallani akarom a jó hírt.

– Máris mondom – Nicholas leült az asztalhoz, két kezét tenyérrel lefelé az asztalra tette, mint mindig, ha fontos mondandója volt. – Bejegyzett ügyvéd vagyok. Tagja a Nagytiszteletű Kamarának. Állásom van mártól egy portlandi irodában. Nem nagy cég, nem nagy pénz, de kezdetnek nem rossz, és nincs túl messze innen. Ráadásul ma van a harmincadik születésnapom.

– Tudom – mondta Sasha, és kis híján elbögte magát. – Büszke lehets magadra. Én nagyon büszke vagyok rád.

– Akkor ma mindkettőnknek jó napja van. – Nicholas megrázta vöröses, göndör loboncát, s mielőtt mindketten elérzékenyültek volna, elfordította tekintetét.

– Brandon küldött egy e-mailt. Bestsellerlistára került a könyv. Valamikor Chicagóba kell repülnöm. – Sasha a terítővel babrált.

Nicholas kávéét töltött magának, lassan kortyolgatta, ráérősen körbejárta a szobát, de közben a szeme sarkából egyre a lányt figyelte.

– Valami baj van, ugye?

– Semmi nem stimmel. A számlák követhetetlenek. Tudom, az én hibám, de képtelen vagyok megbirkózni az adminisztrációval. Annyit értek belőle, hogy rosszul állunk anyagilag. Lelkifurdalásom is van emiatt, hiszen alig vagyok itt. A nagyobb probléma, hogy tegnap találkoztam Markkal. Viszonylag kulturáltan eltársalogtunk, amíg újra el nem kezdte pedzegetni, hogy eladná a Völgyet.

– Ami Markot illeti, néhány dolgot már évekkkel ezelőtt rendezetek kellett volna egymással.

– Nem rendeztük, mert szerencsére nagyon ritkán futottunk össze. – Sasha idegesen legyintett. – Hagyjuk ezt most! Remélem, csak múló szeszély a részéről, vagy csak azért mondta, hogy felbosszantson. Mindenesetre szükségem lenne valakire, aki kézben tartaná az alapítvány jogi és anyagi ügyeit.

– Az az érzésem, hogy megint el akarsz tűnni egy időre. Megjedd-tél a sikertől? Pedig valami nagyon szépet és jót alkottál. – Nicholas megállt a háta mögött, és a vállára tette a kezét.

Sasha megsimogatta a fiú sovány karját.

– Nem én voltam az. Ez nem az én történetem, hanem Nicholasé. A tied.

– Nincs igazad, Sasha. Ez mindannyiunk története. Mindenkinek megvan a maga démona. Mindenki megjárja a mattanzát. Mindenki körül bezárul egyszer a csapda. Én csak azért tudtam elmondani neked, mert már kifelé jöttem a csapdából, mert akkor már volt valami remény arra, hogy talán egyszer visszatalálok oda, amiről

már nem voltak emlékeim sem. Te pedig azért eredtél a nyomába, mert volt bátorságod végiggondolni mindazt, ami elől inkább elmenekülni szoktak. De úgy látom, ez az egész la mattanza dolog most benned kezd démonokat szülni. Ne feledd, bizonyos értelemben ez csak egy jelkép. Azoknak ott délen, a Szigeten, maga az élet velejárója, ősi harc. És erre épp te döbbsz rá. Hogy az életben maradás maga a rituálé. Hogy nézhetem fordítva is a dolgot: nem én vagyok csapdában, nem engem mérszárolnak le szigonyos démonok, hanem én vagyok az, aki megragadja a szigonyt, és öl vele. És életben marad. Szerintem erről is szól Nicholas története. Egyébként mielőtt idejöttem volna, elmentem a kikötőbe. Ahhoz a mólóhoz, ahol általában összeszedtek. Olyan volt... Nem is tudom... Egy pillanatra mintha kiléptem volna a testemből. Félelmetes és felszabadító.

Sasha nem felelt. Nicholast nézte, ám nem ezt a Nicholast látta, hanem azt a másikat.

A csontsovány, vérző orrú, húszéves fiúval tíz évvel ezelőtt New Orleans környékén akadt össze. Mivel ő maga sem volt színjőzan, első pillanatban azt hitte, a fiú is csak részeg. A sarokban gubbasztott, fejét térdei közé hajtva előre-hátra himbálta magát, arcán folytak a könnyek, orrából keskeny vércsík szivárgott, s közben átszellemülten mosolygott. Sasha akkoriban épp festőművésznek készült, évgett aztán becsavarogta Mexikót, majd a Mississippi deltáját járta naphosszat, ihlet után kutatott. Kéttucat csapnivalóan rossz festmény elkészültével rájött, hogy pálya- és álommódosításra kényszerül. Egy meglehetősen közepes színvonalú és példányszámú magazin mentette meg a teljes anyagi leégéstől. Vasárnapi mellékletében

leközölte sebtében összeeszkábált irományát a vudu vallás hétköznapi praktikáiról, de az anyag erőssége a képek voltak. Sikerült bejutnia egy vudu szertartásra, s igazán jól meg is fotózta az eseményt. Épp e váratlan sikert ünnepelte New Orleans-i barátaival, és ez volt egyben a búcsúestje is, mert úgy határozott, átszeli a kontinenst, és a következő hónapokban meghódítja New Yorkot is.

Volt egy ócska furgonja, útra készen állt. A kövön kuporgó fiú is utazott. Ott volt, mégis messze járt. Sasha azt gondolta, összeverték, attól véres. Nicholas megmosdott valamennyire, aztán faképnél hagyta. Hajnaltájt azonban, amikor Sasha beugrott a furgonjába, s vidáman integetett a haveroknak, a fiú előimbolygott a fák közül. Zöld fűszálak tarkították vörös haját, meglehetősen szakadt volt és rosszkedvű.

– Elvinnél egy darabon? – kérdezte.

– Hová?

– Mindegy. Mehetünk messzebbre is – vont vállat a fiú, és bemászott mellé a furgonba.

A lány közölte, New Yorkba tart. Nicholas azt felelte, az irány neki megfelel. Egész jól kijöttek egymással, amíg tartott a drog. A bajok akkor kezdődtek, amikor elfogyott. Az elvonási tünetek nagyon megijesztették a lányt. Egyre gyakrabban meg kellett állniuk, lehetőleg nagyobb településeken, ilyenkor a fiú mindig eltűnt egy kis időre. Sasha nem merte firtatni, hogyan szerez anyagot. Sokszor megfordult a fejében, miközben valami parkolóban várt a fiúra, hogy egyszerűen otthagya. Egyre lassabban haladtak, minden pénzük elfogyott.

Alkalmi munkákat vállaltak. Sasha a szállásra, ételre meg a benzinre valót kereste meg, Nicholas a napi heroinjáért dolgozott. Akkor már két éve súlyos drogfüggő volt. Jogot tanult, de kimaradt

az egyetemről, sportolt, de tönkretette a szervezetét. Mire elérték Richmondot, Sasha szinte már mindent tudott arról, mi mindenképp lehet drogot nyerni. Néha, ha Nicholast teljesen leverte a roham, ő főzte meg neki a mákteaát, hogy valahogy túlélje.

Már majdnem egy hónapja együtt voltak, amikor eszébe jutott, hogy azt sem tudja, mi a fiú vezetékneve. Valente, mondta Nicholas, s mintha erről saját magát is meg akarná győzni, elismételte: Valente. Nicholas Valente. Néha, lázalmában olaszul beszélt, furcsa, idegen, dallamos szavakat. Sasha gyanította, hogy valamelyik nagyváros olasz negyedében nőhetett fel, de Nicholas sosem válaszolt, ha erről kérdezte.

New Yorkban mindenesetre meglepően jól kiismerte magát. Segített a lánynak lakást keresni, találtak is egy lerobbant, bontásra váró, ócska bérházat, ahol hozzá hasonlóok laktak, vagy inkább csöveztek. Pár nap múlva, míg Sasha azzal volt elfoglalva, hogy tudassa a közömbös metropolisszal, hogy megérkezett, Nicholast elkapták egy razzia során. A zsebe tele volt angyalporral, ki tudja honnan és hogyan szerezte rá a pénzt. Kényszer-elvonókúrára ítélték, és bezárták egy intézetbe.

Húszéves volt akkor. Sasha huszonhárom.

Miután Nicholast kiengedték, kisvártatva minden kezdődött előlről. A fiú hallani sem akart arról, hogy Sasha megkeresse a családját. Azt mondta, elég erős lesz, hogy egymaga legyőzze a heroint.

Nem volt elég erős.

Sosem sikerült.

Eltűnt Sasha életéből, majd visszatért, mindig váratlanul, mindig éhesen és egyre soványabban, mindig tele ígérettel. Néha bekúszott Sasha mellé az ágyba, szorosan hozzásimult, a lány hajába fúrta az arcát és reszketett. És Sasha ölelte, mintha az öccse volna. Talán voltak

olyan pillanatok is, amikor zűrzavaros érzéseiket szerelemnek vélték, de oly képtelen és gyötrelmes volt egymáshoz való kötődésük, hogy sosem jutottak el addig, hogy komolyabban elgondolkozzanak, mi-féle kapcsolat fűzi őket egymáshoz. Két helyét kereső, nyugtalan és a kamaszkorból kinőni nem tudó álmodozó összekapaszkodott – erről szólt közös utazásuk.

Egy nap a lány arra ért haza, hogy minden mozdítható eltűnt a lakásából. Eltűnt a pénze, a fényképezőgépe, de még a télikabátja is. És eltűnt Nicholas is. Hiába kutatott utána, nyoma veszett. Amikor hetek múlva rádöbrent, hogy Nicholas Valente végleg kiszállt az életéből, hirtelen úgy érezte, semmi keresnivalója nincs többé New Yorkban. Már nem akart festő lenni, sem színész. Megelégette a pincérkedést, a mosogatást, a kocsimosást, a hiábavaló kilincselést a szerkesztőségekben. Még nem tudta, mihez kezd, mindenestre hazament Oregonba, ahol nem várta senki, csak a nagypapa és a család halódó fafeldolgozó üzeme.

Nem törődött a kisváros nyelvével. Kisebb megyei lapoknak írt, fotózott, régi, kihalófélben lévő mesterségeket, indián szokásokat örökített meg, felfedezte szűkebb hazáját. Megtalálta ott is a hajléktalanokat, a csavargókat és persze a drogosokat.

Egy ilyen szociotúrán, ahogy a nagypapa nevezte felfedező útjait, ismerkedett meg Patrick Winterrel. A férfi valaha orvos volt, de fiatalon a morfium rabja lett, végül kizárták az orvosi kamarából. Bostonból jött a nyugati partra, farmokon dolgozott, kommunákban élt. Amikor már évek óta tiszta volt, kis csapat gyűlt köré gyógyulni vágyó drogosokból. Mint orvos természetesen nem praktizálhatott, de hitt abban, hogy a saját példája erejével másoknak is megmutathatja a kivezető utat. Számptalan módszert tanulmányozott, kipróbált minden lehetséges kúrát.

Létrehozott egy, a világtól gyakorlatilag elzárt közösséget, s visszavezette a hozzá fordulokat a legősibb gyökerekhez: a földhöz. Mindent maguknak kellett megteremteniük, a tulajdon két kezükkel. Szántani, vetni, aratni, állatot nevelni, szőni, fonni, eszközöket készíteni. Csakhogy a farmot, ahol mindezt megvalósította, a ráterhelt jelzálogkölcsonök miatt felfalta a bank, s sürgősen eladta egy matucégnak.

Sasha, aki időközben lelkes híve és támogatója lett a Winter-módszernek, egy pillanatig sem habozott. Tengerparti házuk mögött, az erdön túl terült el a hatalmas völgy. A világtól elzárták a hegyek, az utak elkerülték, mindössze egyetlen keskeny ösvény vezetett a tengerhez, de ott is olyan sziklás volt a part, hogy hajó vagy fürdőző szinte sosem látogatta. A kisvárosban okozott ugyan némi felzúdulást, hogy drogtábor települ a környékre, de akit Sasha nem tudott szép szóval meggyőzni, azzal közölte: a saját földjén azt csinál, amit akar. Addig kilincselte és agitált, mígnem a kormányzó asszonyt is maga mellé állította, aki ezzel a húzásával olyan hírnévre tett szert, hogy újabb négy évre megválasztották. Laura Terryan azóta már Washingtonban szenátor.

A Patrickkel közösen létrehozott alapítványnak akadtak más lelkes támogatói is. Jött néhány megszállott orvos és szociális munkás a Völgybe. Csak így emlegették egymás közt: A Völgy. Kemény munkával termővé tették az évek óta elhanyagolt földet. Pár marhával kezdték, majd vettek néhány juhot. Aki már legalább egy éve tiszta volt, az dolgozhatott a nagyapánál a fafeldolgozóban. A kezdeti nehézségek után a Winter kommuna pár év alatt bebizonyította, igenis életképes.

És egy nap megjelent a Völgyben Nicholas.

Sasha nem kérdezett semmit. De ha kérdez is, a fiúnak nem lettek volna válaszai. Nicholas Valente megszűnt létezni. Nem volt neve, legalábbis nem volt hajlandó kimondani. Nem voltak emlékei sem. Halványan derengett neki valami egy lányról, akivel egyszer, évekkel ezelőtt összekapaszkodott. Astoriában találtak rá a rendőrök, csontig felsebzett testtel, üvöltözve, rángatózva fetrengett a halászkikötőben, a frissiben kifogott tonhalak közé akarta vetni magát, de belegabalyodott a hálóba, ami kis híján megfojtotta. Idegen nyelven ordította, zokogott, mindig ugyanazt az egy szót sikoltotta hisztérikus félelemmel, mintha a sátánt hívná. A mentősök nem tudták bekötni az infúziót, vénája rongyos volt, egy tűhegynyi szabad helyet sem találtak agyonszurkált testén. A zsebében összegyűrt papírfecni, egy portlandi újságból kitépett cikk a Völgyről. A riasztott szociális gondozók vitték el a Völgybe.

Ekkor hallotta tőle először Sasha azt a félelmetesnek tűnő szót. Az egyetlen szót, amit Nicholas még ki tudott mondani, mert a szavakat is elfelejtette már. Az egyetlenegy, ami betöltötte, s még hosszú hónapokon át iszonyú rettegésben tartotta: mattanza.

– Akarod, hogy beszéljek Markkal?

Sasha felriadt.

– Tessék?

– Azt mondtam, ha akarod, beszélék Markkal – Nicholas elmosolyodott. – Úgy is, mint az ügyvéded.

– Mark gyakorlatilag sosincs a városban. Ha véletlenül a közelben jár, messze elkerüli a környékünket is. Az utóbbi öt évben képtelen

voltam felvenni vele a kapcsolatot, mert egész egyszerűen nem tudtam, merre jár. Amióta a közös üzletből is kiszállt, Peter Ford, az intézője meg sem akar ismerni. Mindig is falazott Marknak, letagadta, hogy tudna a hollétéről. Mark nem kapta meg, avagy nem akarta megkapni a hivatalos papírokat sem, így aztán nem sikerült lezárni az ügyeinket. Most bezzeg előkerült. Még meg is látogatott.

– Úgy hallottam, meggazdagodott.

– Mark olykor meggazdagszik, máskor meg totál le van égve. Attól függ, mennyi időt tölt Vegasban. Meg a fogadóirodáknak, meg a lóversenypályáknak. Gondolj csak bele, nálunk nyolcvanezer versenylövet futtatnak, a versenyirodák évente tízmilliárd dollárt kasszíroznak. Mark közismerten szeret utazni, márpedig az ő esetében számolni kell a ténnyel is, hogy mintegy százhuszonhét országban tartanak versenyeket. Csoda, hogy folyton jójózik a bankszámlája?

– De a szállítmányozó cége jól megy.

– Mert azt Peter Ford irányítja. Szegény nagyapát jól cserbenhagyta. Nyilván Mark utasítására, egyik napról a másikra felmondta a szerződést. Tudod, az én családom évtizedek óta fafeldolgozással foglalkozik, és Mark Hardy apja, de már a nagyapja is az Anderson üzem fuvarozója volt. Nagyapám soha, a világ minden kincséért sem válna meg a fűrésztelepétől. Szóval, ha Marknak tényleg a földre fáj a foga, pontosabban a pénzre, amit érte kaphat, akkor nem tudom, hogy fizethetnék ki másképp, minthogy eladjuk a fafeldolgozó üzemet. Ez pedig szóba sem jöhet, az öreg bele is halna!

– Utánanézek, hogyan lehetne jobb belátásra bírni Markot – ígérte Nicholas. – Gyere, járjunk egyet! Szerintem egész nap a számítógép előtt ültél, és egy sort sem írtál. Nincs ennél fárasztóbb dolog. Menjünk le a partra! Utána átnézem a számláidat. Holnap leülünk Patrickkel, és áttekintjük az alapítványt érintő kérdéseket.

– De hivatalosan mondtad. – Sasha affektálva utánozta Nicholast.
– Áttekintjük a kérdéseket, ah! Azt hittem, hogy egész hétvégén lógatjuk a lábunkat, és téged ünneplünk. Ehelyett egy rakás problémát kapsz a nyakadba a születésnapodra.

Nicholas megint az asztalra támasztotta mindkét tenyerét.

– Tudod, egyelőre még nagy szükségem van mások problémáira. Főleg, ha meg tudom oldani őket.

– Nem fogsz unatkozni, az biztos. Ami pedig Markot illeti, reméljük, meggondolja magát.

– Pokolian értesz ahhoz, hogy egy mozdulattal a szőnyeg alá söpörj fontos dolgokat. A földügyedet Markkal egyszer s mindenkorra rendezned kell.

Sasha már nagyon unta a témát.

– Igazad van, Nicholas. Újabban állandóan igazad van. Arra gondoltam, ha legközelebb látom Markot, egyszerűen lelövöm.

Nicholas legyintett és kiment. Sasha felkapta a dzsekijét és utánaeredt. Szótlanul baktattak egymás mellett, összeszokott csendben. Voltak kérdések, amiket sosem tettek fel egymásnak. Különös metakommunikáció fejlődött ki köztük az évek alatt. Mindketten tudták: csakis olyan kérdezhetnek, amire a másik választ akar adni.

Annak idején Sasha hosszú hónapokat várt, mire megkérdezte, mert akkor már megkérdezhetette, mit jelent az a kísértő szó. Mit lát pokoli delíriumában a fiú? Attól a naptól fogva, hogy Nicholas a Völgybe került, Sasha naplót írt. Nem magának, nem is a világnak, hanem Nicholasnak, gondolván, ha egyszer a fiú felépül annyira, hogy gondolkodni tud, legyen történelemkönyve önmagáról. Tisztában volt

azzal, hogy Nicholasnak fogalma sincs, hogy mi történik vele és miért. Miként azt sem tudja elképzelni, milyennek látja őt egy olyan ember, aki a társadalomban a drogkörön kívül él, aki valóságosan létezik, és nem a fiú agyában megszületett gyilkos démonok egyike. Remélte, egy nap majd azt mondhatja neki: ilyen voltál. Már nem ilyen vagy.

Hosszúra sikeredett a napló. Nemegetszer már-már feladta. Olykor abban sem volt biztos, hogy Nicholas fog-e még valaha olvasni. Megesett, hogy ő maga könyörgött Patricknek és az orvosnak, adjon valamit a fiúnak, mert nem bírja nézni a szenvedéseit. Patrick Winter csendesesen csak annyit mondott erre, hogy akkor ne jöjjön le többet a Völgybe.

Sasha lassan megszállottja lett Nicholas állapotának. Nagyon fiatal volt még, de akkor úgy érezte, máris túl sok kudarc érte. Úgy érezte, ő is elbukik, ha Nicholas nem áll talpra. Annyi mindenbe belekapott, annyi helyen megfordult csavargásai során, de mindig mindent gondolkodás nélkül otthagyt, ha újabb szeszély vagy hely hívogatta. Jóllehet, ebben a kisvárosban és a Völgyben nőtt fel, sosem gondolt úgy a helyre, mint otthonára. Tudomásul vette, hogy ott él, ám az első adandó alkalommal világgá ment.

Sasha életében tizennyolc éves kora óta minden átmeneti volt. Átmeneti állapotként élte meg a szerelmeit – útban két átmeneti tartózkodás között. Nicholas betegsége alatt érezte először otthonának szülőföldjét, bár gyanította, ez az érzés egy csapásra megszűnik, ha Nico talpra áll. Vagy ha elbukik. Mindenesetre, több mint két éven át ki sem tette a lábát a megyéből.

Amikor a fiú újra rátalált a szavakra, sokáig képtelen volt Sashával beszélgetni. Ez volt a legfájdalmasabb időszak mindkettőjük számára. Úgy kellett megszeliédenie Nicholast, akár egy kivert, elvadult

kutyát. Sasha számára is élmény volt tulajdon állhatatossága. Meglehetősen sokszor kellett erőt vennie hirtelen természetén, a napló lapjain néha gyűlölettől, haragtól, tehetetlen dühtől, sértettségtől szikrázó sorok szembesítették önmagával. Utálta Nicholast. Rettegett Nicholasért és rajta keresztül önmagáért.

Amikor a fiú már egy éve tiszta volt, de korántsem gyógyult, a farmról kikerült a nagypapa fűrésztelepére dolgozni. Úgy dolgozott, mint egy robot. Reggel kisebb-nagyobb késésekkel megérkezett, tette, amit az öreg mondott neki, alkonyatkor visszasétált a Völgybe. Soha nem ment le a partra, sem a fatelepen túlra. Víziszonya volt, és nem volt hajlandó megenni a halat. Néha elfogta a remegés, ilyenkor az öreg egyszerűen leállította a fűrészgépet, letelepedtek egy sarokba, és elszívtak néhány cigarettát.

Az öreg Anderson nagyon tudott hallgatni. Sasha nem emlékezett, hogy valaha is felemelte volna a hangját, hogy kiabált volna vele. Még csak tanácsokkal sem látta el, sőt, a hagyományos értelemben nem is nevelte. Úgy tartotta, az olyan ágas-bogas fákat, mint az unokája, megnyesi majd a szél. Nagypapa összes hasonlata a fákhoz kötődött, mint minden az életében. A völgybeliekre úgy tekintett, mint sebzett törzsű fenyőkre.

Nicholasnak nem Sasha volt a kapocs az élethez, hanem az öreg, hallgatag Anderson. A nagypapa megérezhette ezt, sőt unokája sértegettségét is, mert a maga módján ugyan, de szokatlanul sokat beszélgetett a fiúval.

Mutogatta, simogatta a fűrészelt fa évgyűrűit, elmesélte, mi minden történt a fenyővel, mit láthatott, melyik évben érezte jól magát, mikor szenvedett hiányt tápanyagban, s ezt mind a gyűrűkből olvasta ki. Sasháról is mesélt neki. Nicholas csak ekkor tudta meg, hogy a lány kétévesen árva maradt, s az öreg nevelte fel. Nathaniel

Anderson szavai lassan, ráérősen hömpölyögtek, mintha végtelen időig mondhatná. Egy idő után a fiú annyira megszokta az ismétlődő történeteket, hogy kezdte magát otthonosan érezni bennük. Így kezdett el emlékezni a lányra. Aztán már csak az emlékekhez kellett bátorságot gyűjtenie.

Egy nap szólt az öregnek, hogy korábban menne el. Lesétált a merdek parti út széléig, ahonnan egyszerre látszott a tenger és az Anderson-ház. Sashát is jól látta, a teraszon állt, mint akinek a világon semmi dolga nincs, és nem is nagyon vágyik semmiféle tevékenységre. Nicholas sokáig bámulta, míg csak fájón ismerős nem lett a kedves arc, a lesült arcból pimaszul kivigyorgó szeplőcskék, a villogó zöld szem, a gesztenyeszínű haj.

– Lejössz a partra? – kiáltott oda.

– Persze – felelte egyszerűen a lány.

A hullámok közelében szédülni kezdett, Sashába kapaszkodott, de csak egy pillanatra. Levette a cipőjét és lassan, mint a vízzel ismerkedő kiskutya, belegázolt a tengerbe. Imbolyogva tett néhány lépést, majd leült a homokba; lábát körülnyaldosták a hullámok. Sasha melléje kuporodott. Sokáig egyikük sem merte megtörni a csendet. Végül a lány óvatosan megcirógatta Nicholas arcát és megkérdezte.

– La mattanza... mi az?

És akkor Nicholas végre beszélni kezdett. Kezdetben zavarosan, zaklatottan törtek fel belőle a szavak, mintha nem tudnák utolérni a gondolatait. La mattanza... Nem csak egy egyszerű szó, hanem tradicionális rítus. La mattanza azt jelenti: csapdába ejtett tonhalak leölése. Nicholas gyerekkorában szinte minden nyarat egy délolasz szigeten töltött az unokatestvérével. Szicília nyugati partjánál, ahonnan a család elszármazott. Az anyja ragaszkodott hozzá, hogy fia

megismerje a gyökereit, s ő ezt nem bánta, noha az amerikai flaszteren cseperedett fiút egészen más világ várta ott, Dél-Európában. Kijárt az ottani rokonokkal a tengerre, halászott és nagyon boldog volt. Élvezte a férfias küzdelmet, büszke volt a zsákmányra, s esténként ott lábatlankodott a kikötői kocsmában a férfiak között. Felhőtlen, idilli nyarak voltak.

Amikor egyetemre került, megritkultak a látogatások. Igaz, akkoriban már haza se szívesen ment. Észrevétlenül szokott rá a drogra. Serkentőkkel kezdte, hogy bírja a hajtást, LSD-vel folytatta, hogy levezesse a vizsgadrukkot, kokaint szippantott, aztán végül már mindent, amihez csak hozzájutott. Tudta, hogy a család előbbutóbb észreveszi. Azzal áltatta magát, hogy abba tudja hagyni. De nem ment. Úgy gondolta, elmenekülhet. Vissza, a boldog gyerekkorba.

Május elején érkezett meg a szigetre. Még sosem járt ott tavasszal. Azonnal megérezte a levegőben azt a furcsa, sosem tapasztalt vibrálást. A férfiak, a jól ismert, keménykezű halászok mind vártak valamire.

Nicholas néhány napig egész jól tartotta magát. Sok bort ivott, hogy valami bódítsa, s olykor már-már elhitte, hogy van szabadulás.

Ezért hát, amikor a többiek megkapták a jelet az öreg halászmestertől, a ràistól, kiment a férfiakkal a tengerre, ahogy szokott.

Ezen a kora májusi napon nem közönséges halászat folyt. Ezeréves rituálé szerint zajló mézárhlást nézett végig. A vonuló tonhalak százait egy hálólalabyrinthon át a halászbárkák alkotta halálkamrába terelték, majd szigonnyal leölték a halászok. Az öreg ràis elordította magát: É mattanza! És elszabadult a pokol. A jól ismert arcok eltorzultak, diadalittas ordításuk kísérte szigonyaik minden egyes dőfését, tetőtől talpig beborította őket a vergődő, menekülésre képtelen,

hatalmas testű halak szanaszét fröccsenő vére. Három teljes órán át tomboltak a barbárok, döftek, ordítottak, míg a préda mozgott.

Nicholas sokkot kapott a látványtól. Nem bírta tovább nézni, menekülni pedig ő sem tudott. A hirtelenjében bevett hallucinogén szabályosan felrobbant az agyában. Látta, amint uszony nő a karja helyén, érezte a húsába vágódó éles szigonyokat, lándzsákat, hallotta, amint a ràiis megparancsolja, hogy őt is öljék meg, döfjék le, légszomjjal küzdött, hiába próbált felrepülni a tenger fölé, minduntalan visszahullott a véres vízbe, a tetemek közé. Elmerült, körmei lesiklottak a síkos haltestekről, nem tudott megkapaszkodni a nyálkás hullákban sem, elkapta az örvény. La mattanza, la mattanza...

És elkapta azután még százszor, ezerszer, egyre gyakrabban, hiába menekült előle évekig, mindig újra és újra belegabalyodott a tonnarába, a tonhalfogó hálóba, betévedt a csapdába, az áramlat besodorta a bárkák halálkamrájába, és azok, akik kedvesek voltak neki egykoron, éles dárdákat döftek belé.

– Valami rémlik... Utolsó emlékem, hogy közējük igyekszem, hogy öljenek meg végre örökre. Patrick azt mondja, a kikötőben szedtek össze, onnan hoztak ide a Völgybe. Arra is kezdek emlékezni, hogy olvastam valahol a farmról, nyilván azért indultam errefelé. Még most is álmodom véres halakkal...

Sasha azt mondta akkor, hogy minden álomnak legalább két olvasata van. Amikor kimondta, rádöbrent, hogy fogalma sincs, mit jelent ez a megjegyzése, szerencsére Nicholas beérte azzal, hogy jól hangzik. Attól az estétől megváltozott az életük, kikölkent végre az évek óta tartó szorongásból. Nem volt látványos változás, de minden nap hozott valami újat. Őszre Patrick Winter úgy találta, Nicholas elkezdheti felépíteni kinti életét, ha menni akar.

Három év után Nicholas Valente elhagyhatta a Völgyet.

Sasha még most is beleborzongott, ha arra gondolt, milyen feleslegesnek és üresnek érezte magát, amikor a fiú elment. Nicholas azzal az elhatározással indult el, hogy amennyire lehetséges, rendezze a világhoz való viszonyát, s folytatja egyetemi tanulmányait. Mindazonáltal nem New Orleans felé vette útját, ahol a családja élt, mert a lelke mélyén még mindig rettegett az apjától és a múltjától, hanem a keleti partra ment. Ezzel szemben Sasha egyáltalán nem vágyott már keletre, s azt is tudta, hogy most egy időre el kell engednie Nicholas kezét.

Jobb ajánlat híján az egész állam területén sugárzó ONN rádiótársaságnál vállalt munkát. Kedvezőtlen sávban sugárzott, szinte senki által nem hallgatott műsorokkal kezdte. Később éjszakákon át az éteren keresztül hozzá fordulóok búját-baját hallgatta, végül kitalálta az Éjfélig című műsort, amely hetente kétszer, kedden és pénteken jelentkezett este tízkor, s igen rövid idő alatt nagyon népszerű lett.

Nicholasról írt naplóját csak évek múlva kereste elő, amikor a fiú már az utolsó szemeszterét végezte a jogi karon. Kezdetben csak játszott a gondolattal, hogy megírja a történetet. Szabad estéin egyre gyakrabban vette kézbe, forgatta a teleírt füzetet, ami végül mindig visszavándorolt a fiókba.

Nemrég azonban gyors egymásutánjában két lány is meghalt kábítószer-túladagolásban. Már jó ideje mindketten a Völgyben éltek. Két hét eltéréssel, de ugyanazon a helyen találtak rájuk, a portlandi Washington Parkban. A nyomozás kiterjedt a Völgyre is. Leginkább arra voltak kíváncsiak, hogyan jutottak el a lányok pénz és irat nélkül Portlandig; és hol, kitől szereztek drogot. Patrick Winter hiába magyarázta, hogy a Völgy nem börtön, hiába számolt el az utolsó grammig a gyógyszerkészlettel, a Völgy az újságok címoldalára

került, s akárcsak nyolc évvel ezelőtti megszületésekor, a „drogfarm” körül fellángoltak az indulatok. Sasha ekkor határozta el, hogy mégis megírja Nicholas történetét.

Újra és újra végigolvasta a naplót, rengeteg éjszakát átbeszélgettek, ám ahogy haladt előre a munkában, Sasha egyre inkább úgy találta, hogy a történet szétperreg, kifolyik a kezéből, nincs, ami összetartaná. Ráadásul kezdte kíváncsiskodó kibicnek érezni magát, és ettől szabályosan depressziós lett. Nem maradt más hátra, vett egy mély levegőt és egy repülőjegyet: elmegy arra a szigetre. A tulajdon szemével kell látnia a mattanzát.

Április végén utazott el. Amikor egy hónap múlva visszajött, a könyv gyakorlatilag elkészült, ott volt bezárva a laptopba. Most mindjárt vége az októbernek, s Nicholas történetét kegyeikbe fogadták a magasságos tetszési indexek is.

Sasha mégsem volt boldog. Ahogy egymás mellett sétáltak a parton el-elugorva a hullámok elől, Nicholas rádöbbsent, hogy életében először aggódik Sasháért. Újabban egyre gyakrabban kellett emlékeztetnie magát a köztük érvényben lévő íratlan szabályra, mely szerint csak olyat kérdezhetnek, amire a másik választ akar adni. De Sasha érezhetően nem akar beszélni valamiről. Láttá, átélte a mattanzát, ez süttött minden sorából. Kísértette is rossz napjain, s ezen Nicholas nem csodálkozott. De immár hónapok óta aggasztotta Sasha újra feltámadt elvágódása, nyugtalansága, hosszúra nyúló csendjei. Nem csak Mark és a hétköznapi problémák nyomasztották.

– Sasha – szólalt meg hirtelen Nicholas –, mi történt veled ott a szigeten?

– Bella! Guarda com'è bella!

Sasha Anderson elfordult ugyan, de nem tudta és nem is akarta elrejtteni mosolyát. Olaszul alig tudott, viszont éveig tanult spanyolul, ekképpen aztán kétsége sem volt afelől, mit is jelentenek az úton-útfélen felhangzó tetszésnyilvánítások. Minél délebbre ért, annál többször hallotta, annál szemérmetlenebbül bókkoltak a férfiak. Sasha kíméletlen öniróniával könyvelte el magában, hogy az ilyesfajta megjegyzések az amolyan külföldi nőknek kijáró turista-üdvözlések lehetnek, amelyekkel egyáltalán nem takarékoskodnak az olasz hímek.

Pár napot elcsellengett Rómában, mert lekéste a palermói csatlakozást, de legalább megkereste régi cimboráját, akit még azokból az időkől ismert, amikor megyei lapoknak gyártott cikkeket, s aki időközben római tudósítónak avanszált. A kölcsönös „na, és mi történt veled, amióta nem láttalak”-kérdés megválaszolása után belevetették magukat a római éjszakába. Sasha néhány pohár bor után kezdte megszokni, hogy úton-útfélen megbámulják, forognak utána, mint a kerge szélkakasok, és a szemtelenebbje még attól sem riad vissza, hogy az éjszaka is elképesztően hangos piazza forgatagában megpaskolja a fenekét.

Rövidke római vakációja eredményesnek bizonyult. Barátja kiterjedt ismeretségi körre tett szert az itt töltött évek alatt, s amint meghallotta, mire készül a lány, azonnal felhívta Trapani csendőrpáncsnokát, aki az első szóra megígérte, hogy a szigeti halászok figyelmébe és kegyeibe ajánlja Sashát, jóllehet azok idegent szinte sosem engednek a hajóra, főleg nem ilyenkor, a nagy tonhalfogás idején.

Sasha épp csak annyit időzött Palermóban, amíg a reptérről áttaxizott a vasútállomásra, és felszállt a Trapani felé tartó vonatra. Nem szeretett repülni. Neki az utazás kényelmes bámézkodást jelentett, ezért legszívesebben autóval járt, de kedvelte a vonatokat is, és az óceánt átszelő repülőút, no meg a hosszúra nyúlt római éjszakák után kifejezetten pihentette a vonat zakatolása. Kicsit aggasztotta a meglehetősen lezserül kezelt menetrend. A tízórás vonat például háromnegyed tizenegykor indult, s ráérősen időzött az egyes megállóknál. A kalauz viszont megnyugtatta, valamelyik kompot biztos eléri, és valahányszor elment Sasha mellett, biztatóan mosolyogva bólogatott.

Trapaniban aztán kiderült, merőben felesleges volt sietnie, ugyanis minden tengeri jármű sztrájkolt. Békés egyetértésben ringatózott egymás mellett megannyi traghetto, motoscafo. A személyzet a mólókon cigarettázott, a hoppon maradt utasok céltalanul bóklászva morogtak, a halászok pedig a kikötői bárók teraszán beszélgettek. Valamennyien környékbeliek lehettek, úgy tűnt, mindenki ismer mindenkit. Turisták nemigen jártak erre felé tavasszal, de azért felvillant néhány szőke fej.

Arra már rájött Sasha, hogy az olaszok, mint a déliek általában, bolondulnak a szőkékért. Itt sem volt másképp, azt a pár szőke nőt valóságos falka kísérte, persze tisztos távolból. Később meglepődve tapasztalta, hogy – nyilván az egykori normann hódítóknak köszönhetően – elég sok szőke hajú, világos szemű bennszülött akad a vidéken.

Megpróbált kiszedni valami használható információt a horgonyzó traghetto kormányosából, de nem járt sikerrel. Úgy festett, senki nem tudta, mikor és kik vetnek majd véget a sztrájkoknak. A jegypénztárnál sem kapott egyebet szép mosolyoknál és szemérmetlenül vizslató

tekinteteknél. Mikor úgy érezte, már mindenki eleget gusztálta, s egy életre megtanulta azt a szót, hogy sciopero, elindult a halászhajók felé. Félúton járhatott, gondolatban éppen spanyol mondatokat próbált elolaszosítani, amikor egy futólépésben közeledő mokány fiú majdnem feldöntötte.

– Miss Anderson? – kérdezte lihegve.

– Én vagyok. – A biztonság kedvéért megismételte olaszul is. – Sono io.

– Nem szóke. Ezért nem találni – magyarázta muris angolsággal a fiú. – Capocarabinieri mondta, megy amerikai lány szigetre. Van kicsi hajó. Vieni.

– Áldja meg az ég a csendőrkapitányt! – sóhajtotta Sasha, és megkönnyebbülten kezet nyújtott a fiúnak.

Az menten elragadta degeszre tömött sporttáskáját és szélesen gesztikulálva a kikötő vége felé mutogatott, miközben egyre csak mondta a magáét, amiből a lány vajmi keveset értett meg azon kívül, hogy sciopero van, és ezt megmentője roppantul sajnálja. Sasha szerint a legjobban azt sajnálhatta, hogy a gondjára bízott amerikai nő nem szóke, márpedig láthatóan ez volt a minimum, amit elvárt volna tőle. Kísérője már-már csalódottan pislogott rá, s ettől hirtelen nagyon jó kedve lett.

A kikötő utolsó hajóállásánál kis motoros bárka várakozott. Ötvenes éveit taposó férfi tett-vett rajta, ládákat rendezgetett, szerszámokat pakolt. Kiköpött mása volt a mokány fiúnak, első pillantásra látszott, hogy rokonok, apa és fia. Ráadásul, mint kiderült, mindkettőjüket Sergiónak hívták. Idősebb Sergio kipöccintette cigarettacsikkjét a homokra, beemelte Sasha csomagját a bárkába, s miközben kíváncsian méregette a lányt, egyre csak a fiához beszélt.

– Apám csodálkoz, mert te nem vagy szóke.

– Nem. Azért még elvisz?

Ifjabb Sergio komoly arccal tolmácsolta a kérdést, majd a választ.

– Elvisz. De csodálkoz.

– Idővel talán megszokja a képem – villantotta rá legszebb mosolyát Sasha, mire a férfi feléje nyújtotta a karját, és a fedélzetre segítette.

A halász újabb cigarettára gyújtott, kényelmesen elhelyezkedett a kormányoskabin előtti ládán, és hívogatóan megpaskolta maga mellett a ládatetőt, jelezvén, hogy maradt még hely a vendégnek is. A lány kérdő pillantására széttárta a kezét, s azt mondta: – Aspettiamo.

– Várunk. Értem – sóhajtott Sasha, majd udvariasan megkérdezte: – Sciopero?

Idősebb Sergio elnevette magát.

– No, no – intett tagadóan, majd részletesen elmesélte, kire és miért várnak, de ebből a lány egy kukkot sem értett. Leült a szerszámosláda mellé a padlóra, hátát a hajó oldalának vetve nézelődött. Sírályok köröztek fölötte, le-lecsaptak a vízre a felhőtlen égből. Sergio előhúzott két doboz sört, az egyiket odakínálta a lánynak. Sasha elfogadta, s kortyolgatás közben jólnevelten bólogatva hallgatta a halász végtelennek tetsző monológját – valamiről.

A ringó bárka, a kellemesen bágyasztó tavaszi nap és a friss, lágy szél megtette a magáét. Lassan összeolvadtak fülében a hangok, a madarak rikoltozása, a kikötő zajai, Sergio litániája és az otthonos hullámverés mind halk zsongássá simultak. Jóllehet, öregebb Sergio egyre csak mondta a magáét, Sasha menthetetlenül elaludt.

Kiabálásra ébredt. Valaki rákiáltott. Ijedtében megpördült ültében. Olyan hevesen rántották ki az álom öleléséből, hogy feje a láda élének koccant, a kezében szorongatott sörösdoboz az ölébe borult. Felszisszent, szeme káprázott a rázúduló fénytől. Egy pillanatig azt

sem tudta, hol van. Nyűgösen észlelte, hogy puha göngyölegek puffannak körülötte, amelyeket valaki a partról dobál a fedélzetre.

A férfi a semmiből bukkant elő, áthajolt a hajókorláton. Homokszín haja majdnem a vállát verte, lobogott a szélben. Napégette borostás arca, szakadt nadrágja második pillantásra sem volt bizalomgerjesztőbb, mint elsőre. Sasha hunyorogva, értetlenül nézett rá, mire a férfi azt gondolván, hogy az előbb nem hallotta, mit mondott, mosolyogva megismételte:

– Partiamo.

Sasha feltápáskodott. Határozottan az volt az érzése, hogy öregebb Sergio azóta is egyhuzamban beszél. Csakhogy most a keze is járt, a kormányosfülkéből kiabált ki a partra. A hegylakó külsejű ember serényen hordta a hálógöngyölegeket, ládákat a hajó faráiba, s közben nyilván nagyon fontos híreket közölhetett, mert ifjabb Sergio szájátva hallgatta, miközben a köteleket oldotta le a bakról. Felbődült a motor. A férfi átlendült a peremen, visszasietett a partra az utolsó zsákért.

Sergiónak – ki tudja, miért pont ekkor – hirtelen nagyon sietős lett. Az órájára mutogatott meg az égre, túráztatta a motort, bőgette a kürtöt, s mindezeket túlharsogva sürgette a rakodót. A férfi ruganyos mozdulattal emelte hátára a láthatóan nehéz zsákot, és vissza kiáltott valamit a türelmetlenkedő halásznak. A hajótest megremegett, a felturbózott motor habosra kavarta a vizet. A bárka lassan elvált a móló oldalától, és a kormányos vigyorogva ordított a lépteit megszaporozó férfirra.

– Daì, Sano! Sbrigati!

Nyilvánvalóan legalább százszor eljátszották már ezt a kis tréfát. A férfi meglendítette a zsákot, majd nyomban utánaugrott a fedélzetre, s még uyanazzal a lendülettel leterítette az ifjabb Sergiót.

A mokány fiú hangosan káromkodva mászott ki a hozzá képest monstrumnak ható fickó alól, és átköpött a korlátan.

Sasha kelleetlenül odébb húzódott. A férfi hátrasimította arcából szélfúttá loboncát, a lányra vigyorgott, s meglengette a karját, mint aki rádöbben, hogy elfelejtett köszönni. Sasha viszonzta a gesztust, sőt hozzátette: „Buon giorno”, s ezzel a maga részéről letudta az udvariaskodást.

– Sano! – szólt ki a kormány mellől Sergio, a vízre mutogatva.

– No, no – ingatta fejét a másik. Rekedtes volt a hangja, mint aki ritkán szólal meg, vagy már szétbagózta.

Sergio méregbe gurult. Láthatóan nem volt ínyére, ha ellentmondanak neki. A másik halász beszédritmusa is felpörgött, s noha Sasha igencsak dallamosnak találta gyors ritmusú beszédük elnyújtott magánhangzóit, pár perc elteltével már határozottan kényelmetlenül érezte magát. Úgy tűnt, azok ketten nagyon össze fognak veszni. Amikor az apja már paprikavörös arccal hadonászott öklével a homokszínű halász orra előtt, ifjabb Sergio is beszállt az eszmecsérébe. Hamarosan már hárman ordítottak, de nem lehetett eldönteni, ki kivel és miért.

A huzakodást a hosszú hajú férfi unta meg előbb. Legyintett, ott hagyta a toporzékoló kormányost. Hátrament, elhevert a hajófarban a hálókötegeken, és miközben cigarettára gyújtott, Sashának magyarázott tovább. A lánynak a látottakból-hallottakból csak annyit sikerült kihámoznia, hogy az efféle jelenet mindennapos közöttük. Azt már nem értette, mi közük van a japánoknak a vita tárgyához, de rájött, hogy túl bonyolult lenne megkérdeznie, ezért inkább csöndben maradt, s azt tette, amibe az utóbbi órák alatt már egész jól belejött: értelmesen bólogatott. Közben pedig azon járt az esze, milyen idéthen név az, hogy Sano.

– Da dove vieni? – kérdezte hirtelen a férfi.

– Da Roma – válaszolta kapásból Sasha, bele sem gondolva, hogy Sano nyilván nem arra kíváncsi, most éppen honnan jön, hanem hogy hova valósi. De mivel állítása részben igaz volt, elvégre tényleg Rómából érkezett, nem helyesbített.

Sano közömbösen azt mondta: „Áááh!”, ami valószínűleg azt jelentette, ó, az nagyon szép város és nagyon messze van. Átpöckölte tövig szívott cigarettáját a korláton, két karját összekulcsolta a tarkója alatt, és nem szólt többet. A két Sergio a kormány mellett ült nagy egyetértésben. Elégedetten, büszkén fürkészték a tengert, mintha ez a rengeteg kékség mind az ő birtokuk volna.

Sasha gyomra mindig összeszűkülött egy kicsit, ha nyílt vízre ért, jöllehet imádta a tengert, de ha már nem látta a partot, elfogta a bizonytalanság. Szeme kétségbeesetten keresett valami kapaszkodót a horizonton, de hiába, az ég alja a tengerbe veszett, sehol egy darab föld.

Ha elfordult a tengertől, a homokszín hajú férfi tolakodott a látóterébe. Sano felhúzott lábbal feküdt a száraz, új hálókon. Olyan volt, mint akit homokba forgattak. A kifakult, megszakadozott nadrág, a rövid ujjú póló, a sokrekeszes vászonmellény, a szinte szakállba szökő borosta – minden homokszínű volt rajta. Bőre sem olyan csokoládébarna, mint a két Sergióé, a vonásai alapján pedig leginkább normann hódítók kései leszármazottjának vélte, aki szemmel láthatóan utál borotválkozni, hónapokig elvan fodrász nélkül, és nem tud varrni.

A férfi kezére esett a pillantása. Bár karjai a feje alatt nyugodtak összefonva, bal tenyere kilátszott a haja alól: csupa seb, gyógyulni nem akaró hegek, mély horzsolások csúfították. Izmos nyakán feszültek az erek, s egy hosszú, feltűnő forradás húzódott végig barna

bőrén. Mintha elvágták volna a torkát. Sasha megborzongott. Hirtelen irányt változtatott a hajó, s ahogy hunyorogva félrefordult a szemébe tűző nap elől, találkozott a tekintetük. A férfi szeme is egészen világosbarna volt, szinte borostyánsárga.

Homokhalász.

Sano odakínálta Sashának a cigarettásdobozt. A lány háborgó gyomra ellenére kivett egy szálát, mire a férfi közelebb hajolt, hogy hatalmas tenyere öblében lángra lobbantsa a gyufát. Hosszú haja a lány arcába csapott, a szél egymásba sodorta tincseiket. Sasha automatikus mozdulattal a füle mögé simította loboncát, ám ezzel a mozdulattal hajánál fogva magához vonta a halászt is. Mindketten felnevettek, a férfi kajánul, a lány kissé zavartan. A halásznak tagadhatatlanul izgalmas illata volt: friss szél, sós tenger és enyhe, fanyar dohányíz áradt belőle.

A cigaretta erős volt, úgy hatott rá, mint egy tüdőlövés. Sano visszadőlt a hálókra, s mikor idősebb Sergio megint rákezdte, csak legyintett. Sasha nagyon szerette volna végre megtudni, mi baja lehet az öregnek a japánokkal, akiket folyamatosan emlegetett, de úgy festett, egyhamar nem tudja meg, bár Sergio egyre vehemensebben mondta a magáét, s egyre szélesebben gesztikulált. Hamarosan két szupermodern japán hajó tűnt fel, láttukra Sergio paprikavörös arccal szitkozódott. Sasha viszont megkönnyebbült: már közeledtek a parthoz.

A kikötő épp olyan volt, mint elképzelte. Ott magasodott az orra előtt a hófehér szikla, ott ringtak körötte az apró hajók. Ahogy egyre közelebb araszoltak, mintegy varázsütésre meglevenedni látszott a festővászonra kínálózó kikötő. Halászbárkák tűntek fel a szoros bejáratánál. A kikötőből keskeny szerpentin kígyózott a hegynek, a házak mind a tengerre néztek, épp ahogy Nicholas mesélte. Olajbarna

bőrű férfiak nyüzsögtek a parton. Az érkező hajót vizslató pergő beszédű férfiakat, amennyire Sasha ki tudta venni, nem a frissen érkezett kevés látogató aggasztotta, hanem valami szellő. Ezt abból gondolta, hogy másodpercenként vagy ötször mutogattak az égre, ahol valóban összejött négy-öt apró bárányszerű.

Észrevételeiket menten megosztották a hajófarban feltápáskodó Sanóval, aki rendíthetetlen nyugalommal válaszolt nekik, rekedten és üvöltözve, hiszen a hallótávolság még korántsem volt ideális. Ez azonban senkit sem zavart, a két Sergio a pokoli hangzavar közepette kormányozta a móló mellé a bárkát.

Sasha a keskeny pallón kiimbolygott a mólóra. Rögvest az érdeklődés középpontjába került. Úgy tetszett, mintha mindenki az ő érkezésére várt volna. Egy szép mosolyú olasz sietett a segítségére.

– Sasha Anderson? – kérdezte elég jó angolsággal. – Telefonált a capocarabinieri Trapaniból. Én leszek a segítségére. Mario vagyok. Mario Baldini. Elviszem a panzióba.

– Köszönöm – mondta megkönnyebbülve Sasha. – Hozom a csomagomat.

Visszafordult, de Sano, a homokhalász már ki is adta a nagy sporttáskát, miközben kérdőn nézett Marióra. Az mondott valamit, mire Sano vállat vont, s egykedvűen hajigálni kezdte a partra a göngyölegeket. Mario láthatóan zavarba jött. Sasha gyorsan elkészönt a két Sergiótól, mindkettő széles mosollyal integetett utána, szinte büszkén, hogy lám, milyen csinos kis utasuk volt, de aztán figyelmüket újfent lekötötte a felhők és a japán hajók bámulása.

– Arrivederci! – szólt utána Sano is.

– Ciao! – mondta kurtán a lány.

Ócska furgon állt a parton, vénséges vénnek tetsző, cserzett arcú férfi ült a volánnál. Mario szabadkozva mondta, hogy az övé épp

ma reggel lerobbant, így kénytelenek ezzel az öreg tragacccsal beélni.

– A signorina ül mellém, Mario ül hátra. Che bella donna! Beszélek kicsi angol. Én szállítok halat a Baldini Hotelba – közölte büszkén az öreg.

Sasha zokszó nélkül bemászott a halszagú furgonba. Tudván, hogy errefelé férfiszokás, sőt férfiúi privilégium intézkedni, hagyta, hogy az öreg komótosan elrendezze kettejüket és kevés csomagját az utastérben. Két mérföldnyi utat takarít meg, ha nem finnyáskodik, márpedig igenis fáradt. Egy trágáskocsi tetején is boldogan elidőzött volna, ha közben a tájat nézheti. Az öreg kérdezett valamit, de nem értette. Mario készségesen fordított.

– Azt kérdezi, szereti-e a kagylót?

– Nagyon szeretem. A kedvencem. Mindenféle tengeri herkentyűt szeretek – biztosította a lány. – Mi ez a nagy izgalom a halászok között?

– Csak a szokásos tavaszi örület söpör végig a parton. Jó előjel ez a tonhalszezonhoz. Azt kérdi az öreg, mi szél hozott egy ilyen szép nőt erre az isten háta mögötti szigetre.

Senkinek semmi köze hozzá – szerette volna mondani a lány. Senkinek semmi köze Nicholashoz, a pokolban átbeszélgetett éjszakákhoz, senkinek semmi köze a Völgyhöz, ahol a könyvét írta... Itt, Nicholas szigetén senkinek semmi köze Sasha Andersonhoz, és épp ez a jó benne.

– Azt mondják, újságíró – folytatta Mario. – Hogy azért jött, mert a tonhalvadászatról ír riportot.

– Igen, erről van szó – hagyta rá Sasha.

– Nagyon jó – vigyorgott Mario, és menten fordított is. – Az öreg majd elolvad. Csak azt kéri, küldjön egy példányt az újságból, amiben szerepelni fog.

– Szerepelni fog? Azért mert halat szállít a Baldini panzióba?

– Mommo a rangidős tonhalvadász a szigeten. És állítása szerint a legjobb. Ő a ràis.

– Értem – bólintott Sasha, és rögvest nagyobb tisztelettel nézett az öreg sofőrre.

Amikor kimászott a furgonból, széles mosollyal elbúcsúzott alkalmi fuvarozójától, aki miközben egyre a kezét rázta, komoly hangon kiselőadást tartott valamiről. Sasha új szokása szerint bólogatott, helyeslően vigyorgott és egyre csak azt hajtogatta: Bene, bene...

A sziklateraszra épült panzió megkapó látványt nyújtott mélyen a tenger fölé nyúló erkélyeivel. Sasha egy csapásra megfélekedett a ràisról és a tonhalakról. A mindent beborító kékség, a fehér szikláktól szabdalt, rideg, zord part, a fölötte immár gonoszul burjánzó fellegek elkápráztatták. Hirtelen mintha megtört volna a fény, torz formává lettek a természetes alakzatok – valószerűtlen képeslappá álltak össze. Megannyi szürrealista elem, amiket mágnes rendez egyetlen képpé, tapasztalható, valóságos, ám mégsem hihető látványá.

– Ó, Nicholas... – suttogta a lány. – Azt hiszem, értelek...

Szikár, ám dúskeblű asszony jelent meg az ajtóban.

– A nagynéném, Teresa – mutatta be Mario.

– Akkor bejön a signorina? – kérdezte rossz angol kiejtéssel, ámde ellentmondást nem tűrő hangon.

– Bejön a signorina. Csak előbb kigyönyörködi magát – közölte mosolyogva Mario. – Képzeld, kibírta a hajóutat a két Sergióval és Sanóval – csippentett a szemével, mire az asszony vállat vont.

– Lehet, hogy végre egy értelmes nőt vetett partra a tenger? – Az asszony égnek emelte arcát és összekulcsolt kezeit, mintha imádkozna, aztán megbökte a lányt, aki persze mit sem értett az előbbi

párbeszédből. – Tessék bejönni, signorina! Tegnap jöttek norvég kutatók, és vannak japánok is, de azért válogathat.

– Ha lehet, akkor a tetőteraszra nyíló szobát szeretnék – élénkült fel Sasha.

– A nagyapám építette ezt a szállodát, most az enyém – közölte az asszony.

– Nagyon hangulatos – biztosította tetszéséről Sasha.

– Mario azt mondta, maga újságíró, és a tengerre akar kimenni a halászokkal. – Teresa kapkodva, gyorsan beszélt. A hozzá hasonlók hiába tanulnak meg szinte tökéletesen egy idegen nyelvet, sosem fogják igazán jól beszélni, mert képtelenek lelassulni, visszavenni az olaszos tempóból, ezért aztán mindig furcsán hangzik minden szavuk. – Ide májusban csak a halászok jönnek. Ezért nincs tele a szállodám. Most szezon sincs, alig jön turista a szigetre. Júliusban, augusztusban vagyunk teltház. De mindig jönnek ilyen tengerkutatók, meg olyan alakok, akik védik a bálnákat, cápákat. Maga ilyen?

Sasha mélyet lélegzett. Igen, ő ilyen. Többek közt. Végül csak annyit nyögött ki: – Ami azt illeti, zöld vagyok.

– Elég rémes a színe – hagyta rá Teresa Baldini. – De ha szerencséje van, holnap már napozhat. Van még valami. A fogadóm egyúttal a falu egyik kocsmája is. A másik a kikötőben van. Ez a jobb hely. Zavarja?

– Nem zavar – nyugtatta meg a lány.

– Akkor jó. Tetszik a szoba? – nyitotta szélesre az ajtót az asszony.

Sasha tüstént kihajtotta a spalettákat, a franciaajtón át azonnal a teraszra sietett, és üdvözült mosollyal pillantott körbe. – Tetszik a szoba – lehelte, mire Teresa Baldini kikormányozta Mariót.

– Majd jöjjön le vacsorázni!

– Ne aggódjon, lesz társasága – szólt vissza Mario.

Sasha csak bólintott, és udvariatlanul becsapta az ajtót. Csöppet sem vágyott társaságra. Egyedül akart maradni. Fellendült a terasz vastag kőkorlátjára, olyan svunggal, mintha el akarna repülni. Sírás fojtogatta a torkát. Szemével itta az ismeretlen szépséget, azt sem bánta, hogy villámok cikáznak át az égen, előbb csak hangtalanul, aztán hamarosan megérkezett nyomukban a mennydörgés is. Lassú, kövér cseppekkel eleredt az eső. Amikor már bőrig ázott, egy röpk pillanatra boldognak érezte magát. Vagy legalábbis elégedettnek.

Nem volt komoly vihar, mégis kisebbfajta pánikot okozott. A sziget apraja-nagyja a panzió kocsmájában gyűlt össze megvitatni az időjárást. Mire Sasha lement vacsorázni, már mindenki tudott az érkezéséről, ami a vihar mellett a nap másik jelentős eseménye volt faluszerte. Tétovázva pásztázta körbe tekintetével a zsúfolt helyiséget, amikor az ajtóhoz közeli asztaltól feléje intettek.

– A norvég kutatók – jelentette azonnal Mario. – Mondtam, hogy lesz társasága.

Sasha engedelmesen leült hatodiknak a két előírásosan szőke nőből és három szakállas férfiből álló társaság asztalához. Magában mosolyogva konstataálta, hogy mindannyian pont úgy festenek (az itteniek legnagyobb meglegedésére), ahogy az ember a norvég tengerkutatókat elképzeli. Sasha, aki élete nagy részét csavargással, alig-alig ismert emberek között töltötte, hamar szót értett velük. Ráadásul Teresa minden körülményeskedés nélkül letett eléjük egy nagy üveg grappát, egy kancsó vörösbort és egy óriási tál spagettit. Pillanatokon belül találtak közös témát, a tenger ilyen szempontból is kimeríthetetlen. Egy röpk óra leforgása alatt Sasha már mindent tudott róluk, amit érdemes volt.

– Profi módra eszi a spagettit – dicsérte meg Mario, miközben leszedte az asztalt. – A legtöbb külföldinek szent meggyőződése,

hogy kanálban kell forgatni a tésztát, hogy feltekeredjen a villára. Az igazi olasz fél kézzel megcsinálja. Mivel fényesre pucolta a tányért, egy életre belopta magát Teresa asszony szívébe. Ott kukucs-kál az ajtó mögött, hogy ízlik-e a főztje.

Sasha jóízűen elkortyolta a maradék vörösbor, s immár zavar nélkül nézelődött. Fényes tekintetű, mosolygó férfiak néztek vissza rá. Kihívóan, érdeklődve, kutakodva bámulták a lányt, de kevesen állták egyenes, nyílt pillantását.

– Úgy illene, hogy te süsd le a szemed – kacagott az egyik lány.

– Mert különben mi lesz?

– Felhívásnak értelmezik.

– Ugyan mire?

– Keringőre, például. Ingridet már tegnap este lecipelték a partra csillagokat számolni.

– A vadászat előtti izgalom teszi – magyarázta vigyorogva a Leonard nevű kutató. – Tudod, ilyentájt állandóan a tengert tanulmányozzák, meg a szelet, az áramlatokat. Olvasnak a tenger fodrozódásából. A felhők állásából úgy olvasnak, mint cigányasszony a tenyerünk vonalaiból. Nagy a tét, a tonhalak százával úsznak lefelé a Tírrén-tenger felől, elhaladnak Szicília nyugati partvidéke mellett, s tudniuk kell, mikor érkeznek ide. Ezért görcsölnek annyira ettől a kis vihartól is.

– De vajon mi bajuk a japánokkal? – kérdezte Sasha.

– Néhány éve tűntek fel, jó áron veszik a tont, és eladják hazai piacokon. Olyan nagy arrafelé a halfogyasztás, hogy otthon nem tudják kielégíteni az igényeket. – Leonard láthatóan otthon volt a témában. – Pár éve a halászok szövetkezetet alakítottak, hogy kiszolgálják a japán felvásárlókat. Akik nem léptek be a szövetkezetbe,

azok utálják a japcsikat. Pedig ha jól belegondolunk, a japánok megmentették a halászokat a tönkremenéstől, és akaratukon kívül megmentettek egy darab történelmet is.

– A tonhalvadászat ősi rítusát – mondta halkán Sasha, és megborzongott.

– Erre igyunk! A vadászatra! – Ingrid töltött a kancsóból, s mindannyian követték példáját.

Sasha kelleetlenül koccintotta poharát a többiekéhez.

Ahogy a nyitott ajtón át elnézett Leonard válla felett a tenger felé, tekintete megakadt a teraszon üldögélő alakon. Opálosan fénylő lámpa alatt ült és Marióval beszélgetett. Nem nézett a lányra, Sasha mégis érezte, őt figyeli. Egy pillanatra újra érezni vélte Sano bőrének furcsa, tagadhatatlanul izgalmas illatát. Homokhalász, futott át megint az agyán. Éppoly szakadt volt, mint délután, de a haja nedvesen fénylett.

Ingrid követte Sasha elakadt pillantását. – Na igen – hajolt közelebb –, van benne valami állati vonzerő, csak nagyon szótlan. Az egyetlen hímnemű a szigeten, aki még nem akart kikezdeni velünk. Lehet, hogy azért ilyen óvatos, mert egyszer már megjárta. Nyilván valami féltékeny férj egyszerűen elvágta a torkát. Bezzeg a többi!

– Ők, gondolom, meg akarnak felelni a latin szerető sztereotip titulusának – mondta fanyar mosollyal Sasha. – Ahogyan mi, idegenek gátlástalanul elfogadjuk az ártatlan bókokat, és azt gondoljuk, ez éppúgy jár nekünk, mint a reggeli kávéhoz a lekváros briós. Ha sikerül úgy végigmennünk egy olasz városon, hogy senki nem tesz ránk hízalgő megjegyzést, menten megsértődünk. Köztünk legyen mondva, értelmes nő nem kifejezetten gerjed az ilyesmire. Bár tagadhatatlanul jólesik.

– Az olasz férfiak sokat profitálnak a latin szeretőkről szóló legendákból – epéskedett Leonard. – Most is idehajtotta őket a végtelen hímsovinizmus.

– Persze – nevetett Sasha –, mert makacsul tartja magát a legenda. Hagyján, hogy amióta Rudolf Valentino feltűnt a filmvásznon, valóságos kultusza van a latin szeretőnek, most Banderas olvatag mosolya miatt megint éledni kezd Amerikában a nimbuszuk. De az már túlzás, hogy az érintett délszaki pasasok még el is hiszik magukról, hogy ellenállhatatlanok és verhetetlenek a szerelemben. Ó, ezek a perzselő pillantások, ezek a szemérmetlen önbizalomról árulkodó, vetkőztető tekintetek. Azt hiszik, nyert ügyük van, mert idegen vagy. Hogy nem tudsz ellenállni a sármjuknak, sőt, nem is akarsz, elvégre azért jöttél ide.

– Sokan tényleg azért jönnek. Nálunk északon ezt beveszik a nők, sőt, terjesztik tovább. – Ingrid ivott még egy kis grappát, és harsányabban folytatta. – Van egy barátnőm, aki minden évben otthon hagyja a férjét és délre tart, mint a költöző madarak. Milánótól Palermóig már minden hímet magára rántott. Az amerikai csajok is szeretik a kalandot, nem?

– Ha jól meggondolom, nem nagy öröm, hogy Amerikában már egy valamirevaló bókot sem mernek megkockáztatni a férfiak, attól félve, hogy a hölgy feljeleníti őket szexuális zaklatásért. Ez sem normális.

Odakint a teraszon Mario hangosan felnevetett.

– Így igaz – kiabált be.

Sasha a homokhalászt nézte. Vigyorgott az is, Mario nyilván hűségesen tolmácsolta a hallottakat. Sano megforgatta a kezében tartott borospoharat, a fénybe tartotta, mintha a vörös nedű ragyogásában gyönyörködne, aztán tekintete hosszan elidőzött Sashán. Végül lassan a lányra emelte a poharát.

Sashát mulattatta a helyzet. Ha bámulták, hát visszanézett. Ke-
ményen, csúfondárosan. Általában ő került ki győztesen a szempár-
bajból. Tekintete azt mondta: Nézz, ha tetszik, ha ez téged szórakoz-
tat, mulass jól! Csakhogy Sano nem bámulta sokáig. Kiitta a borát,
nyújtózott egyet, egyenes derékkal felállt, és sebes ökleit szakadt vá-
szongatyája zsebébe süllyesztve lesétált a teraszról. Vissza se nézett.

Sasha szentül megfogadta, hogy tíz óra előtt fel nem kel az ágyból,
de már fél kilenckor talpon volt. Az előző napi viharfellegek elvo-
nultak, mialatt aludt. Odalent a kávézóban természetesen az időjá-
rást taglalták, az volt az érzése, le se feküdt a nép, egész éjjel a széljá-
rásról beszéltek. A norvégoknak nyoma sem volt, miként Teresának
sem. Csak Mario vidámkodott a pult mögött, épp süteményeket
rakott tálcára, a friss tészta illata belengte a helyiséget, elvegyült a
kávés és a falakba ivódott dohány szagával, no meg a sós tengeri leve-
gőével.

– Ciao bella! – köszöntötte a férfi. – Kávét?

– Si – mosolygott rá Sasha. Ennél több nem telt tőle.

Szótárral a kezében leült a teraszon. Lassan éledezett a falu, min-
denki nagyon ráérősen tette a dolgát. Úgy festett, senkinek nincs
sürgős elintéznivalója, mert meg-megálltak előtte, a szótárra bökve
kérdőzöködtek, s aki csak néhány szót is tudott angolul, mind meg-
csillantotta nyelvtudását. Mire a szép mosolyú olasz kihozta a kávé-
ját, már begyűjtött egytucatnyi meghívást, és elhárított vagy három
jelentkezőt, akik a partot akarták megmutatni alkonyatkor. Vagy
éjszaka. Esetleg most rögtön, ha ő is úgy akarja.

– Miért nem a tengeren vannak? – tudakolta Sasha.

– Még nem jött el az ideje – felelte titokzatosan Mario. – Ha egy kis szerencséje van, a raïs megadja valamelyik hajnalban a jelet. Kimehet a vontatóval. Sano majd magáért jön.

– Köszönöm. Nagyszerű lesz.

– Sano szerint nem.

Sasha kérdően összevonta a szemöldökét:

– Mi nem?

– Nem lesz az jó. Magának nem.

– Ő már csak tudja...

– Nem nőnek való a tonhalvadászat. A férfiak sem mind bírják. Különbösen is, hogy a csudába jutott eszébe ez a sziget? Itt az égvilágon semmi nem történik. Nincs maffia, nincsenek megoldatlan bűnügyek, nincsenek botrányok, emberevő cápák sincsenek, és sorozatgyilkosok sem járnak erre, szóval nincs itt semmi olyan szenzáció, amire odaát, Amerikában buknának.

– Valami mégiscsak történik – nevetett Sasha.

– Évszázadok óta ugyanúgy zajlik a mattanza. Mi olyan érdekes rajta, hogy idáig jön valaki miatta Amerikából? – Amikor látta, hogy erre a kérdésre egyhamar nem kap választ, témát váltott. – Honnan jött?

– Oregonból.

– Sano azt hitte, Rómában él.

– Sano tévedett. Egyébként meg ki ez a Sano? A rokona?

– Távoli. Egy darabig itt van a szigeten. Aztán elmegy – mondta egyszerűen Mario.

– Halász? – kíváncsiskodott tovább a lány.

– Igen. Tulajdonképpen halász. Ő vezeti majd a vontatóhajót. Nem mondta?

– Általam ismert nyelven nem sokat beszélt.

Mario nekiállt leszedni az asztalt, s miközben a morzsákat a földre söpörte, vidáman odavetette: – Azért, ha nagyon megerőltetnék magukat, találnának közös nyelvet. Mit csinál ma?

– Azt hiszem, megnézem a szigetet. Köszönöm a reggelit.

Végigsétált a parton, bejárta a halászfalu mindhárom utcáját, megcsodálta a csöppnyi piazzát, ami nyilvánvalóan a központ volt, elvégre ott állt a több száz éves templom, mellette a municipio, azaz a „városháza”, amelynek földszintjén bőven elfért még a helyi csendőrség és a halászati felügyelőség irodája is. Volt még egy közepes méretű szatócsbolt, egy pékség és egy kávézó is, amit éppen igen ráérősen tataroztak. Mihelyst észrevették a kószáló idegen nőt, menten letették a szerszámokat és kiültek az állványra, hogy jobban lássák. És persze fütttyögtek, kiabáltak mindenfélét, de Sasha csak a már sokat hallott szavakat értette: bella, molto bella!

Visszakanyarodott a kikötő felé, elnézte a tétlenségre ítélt, ringó bárkákat, bevont vitorlákat, a szorgoskodó halászokat. A hajót takarították, vagy a felszerelésüket javígtatták. Járt a kezük, járt a szájuk. Sashát lenyűgözte pergő beszédük, néha nem tudta eldönteni, egyszerűen csak beszélgetnek, vagy inkább veszekednek. Lassan elhagyta a kikötőt.

A kanyarba érve megpillantotta a világítótornyot. Gyerekkora óta vonzották az efféle építmények. Titokzatos meséket sugalltak neki, mindent tudó, mindent látó karcsú házaknak látta őket, amelyekben jó és biztonságos lakni. Sasha tulajdonképpen nem ragaszkodott a tárgyakhoz, élete harminchárom éve alatt annyiszor költözött, annyit csatangolt, hogy bármikor képes volt egy nagyobb sporttáskába összehajtogatni az éppen legfontosabb dolgait, s a többi szívfájdalom nélkül hagyta maga mögött. Volt azonban egy nagy, az évek előrehaladtával egyre dagadó boríték, amit mindenhová magával

költöztetett: több tucat képeslap és fénykép lapult benne, s valamennyi világítótornyot ábrázolt.

Keresett egy szélvédett öblöcskét, letelepedett a sziklás partra, hátát egy fehér kőtömbnek vetette, és önfeledten gyönyörködött a toronyban. Sirályok csapongtak körötte, hangos rikoltozásuk túlharogta a sziklákhöz csapódó hullámok zúgását. Közel s távol sehol egy teremtet lélek. Ilyen lehet a mennyei békesség: tenger, sirályok, karcsú világítótorony. Megállt az idő.

Ez hát Nicholas szigete... Sasha mélyen beszívta a tengerillatot. Tudta persze, hogy Nicholas meséi nagyon a távolba vesznek, talán nem is valóságosak, talán csak oly sokszor álmodta újra és újra gyermekkorá szép nyarait, hogy minden szikla, fa, hullám és hajó festőivé és csodássá vált, mesebelivé, álomszerűvé tette az emlékezet és a pokol, ahonnan minderre visszagondolt. És azt is tudta, hogy valahol itt tört össze a fiú, amikor a véres tengervízben meglátta önnön sorsát. Szorongva gondolt arra, hogy Nicholas Valente sorsa egyike azon történeteknek, amelyekben soha nem biztos a happy end.

Hátizsákjából elővette az útitisztítót, gondolván, itt az ideje bebiflázni néhány jól csengő kifejezést. Perceken belül fergeteges jókedve támadt a példamondatok bugyutaságától.

– Nem, köszönöm, nem kérek pezsgőt, ragaszkodom a Chiantihoz – közölte olaszul a hullámokkal. – Ön is türelmetlen a busz késése miatt? Hozzászoktam, hogy helikopteren utazom. A kocsiról hiányzik az egyik lökhárító. Milyen kellemes meglepetés találkozni veled!

– Grazie – hallotta maga mögött.

Sasha ijedtében a szája elé kapta a kezét, de képtelen volt abbahagyni a nevetést.

– El kéne vinnie a kocsiját műszaki vizsgára.

– Nincs kocsim. Itt nincs – vigyorgott Sano és leugrott a párkányra. Kivette a lány kezéből a könyvet és belelapozott. Láthatóan jól szórakozott. – Van valaki az ágy alatt? – olvasta fel rekedtes hangján egy példamondat angol változatát, s közben leguggolt a lány mellé.

Sasha áthajolt a válla fölött, hogy lássa a választ.

– Senki nincs az ágy alatt – felelte olaszul. Orrát megint megcsapta a homokhalász illata.

– Ennek igazán nagyon örülök – mutatott a következő mondatra Sano. Furcsán, szinte csodálkozva formálva az angol szavakat.

– Gondolom, annak is örülsz, hogy rám hoztad a frászt – morogta Sasha és elhúzódott. – Az ember lánya gyanútlanul társalog a hullámokkal holmi műszaki hibás kocsikról, helikopterekről meg késésben lévő buszokról abban a hiszemben, hogy senki sincs az ágy alatt, és békében bámulhatja a világítótornyot. Egyedül. Nyugiban. – Mivel Sano arcáról még mindig nem fagyott le a fanyar mosoly, elbizonytalanodott. – Érted egyáltalán, amit összehablatyolok?

– No. – A halász kisöpörte arcából hosszú haját, és nem úgy fesgett, mint aki zavarban van.

Sasha felállt, megpróbálta kikerülni a szigetlakót. – Jobb is, ha nem érted.

– Matta – a férfi elállta az útját, s Sasha a hullámverésen át is tisztán hallotta a hangját.

– Mi?!

– Matta – ismételte meg nyugodtan Sano, és az érthetőség kedvéért elhúzta néhányszor kezét a homloka előtt.

Sasha azzal áltatta magát, hogy csak a loboncát simította ki a homlokából, de azért kikapta a halász kezéből a szótárt. Ott állt feketén-fehéren: bolond. Egy pillanatig erős ingert érzett, hogy képen

törölje a férfit, aki undokul megzavarta és elűzte jókedvét, ráadásul még hülyének is nézi. De végül csak legyintett.

– Lehet, hogy tényleg bolond vagyok. És akkor mi van? Nem neked fáj!

Sano a torkát köszörülte, önkéntelenül megvakarta nyakán a hosszú heget, mintha olyasmit készülné mondani, ami neki magának sincs ínyére, de végül meggondolta magát. Kezdett kínos lenni a közöttük feszülő csend. A lány némi elégtétellel konstataulta, hogy a flegma halászember, lám, zavarban van.

– Domani – szólalt meg végre a férfi. – Holnap.

– Nagyon egzotikus ez a csupa tőmondatból álló társalgás – robant ki a lányból. – Ez a posztmodern „én Tarzan, te Jane” stílus. Szóval, mi lesz domani?

– La mattanza.

Egy szemhunyást sem aludt az éjjel. Még sötét volt, amikor elunta a forgolódást, felöltözött és lement a kávézóba. A tegnapihoz hasonló friss süteményillat terjengett a levegőben. Mario már a sokadik kávéét főzte.

– Egyen valamit! – tolta elé a brióssal teli kosárkát. – Hosszú lesz a nap.

Sasha szótlánul bólintott, és engedelmesen legyűrt egy süteményt. Néhány japán társaságában Leonard kávézott a sarokban, láthatóan ő is a nagy kalandhoz öltözött. Sasha megitta a kávéját, és még egyszer ellenőrizte a fotófelszerelését. Aztán már nem volt egyéb hátra, mint elindulni a kikötőbe. Arra gondolt, hogy a tonhalak ebben a pillanatban is százával úsznak lefelé a Tirrén-tenger felől, Szicília nyugati

partvidéke mellett vonulnak Bonagia tengerbe nyúló hegyfokáig, az Eoli-szigetek mellett, majd az Egadi-szigetek csatornáin, hogy a Földközi-tenger mély vizeiben eltűnjenek, s lerakják végre petéiket.

Már amelyik eljut odáig.

Tudata robotrepülésre állt át, mint mindig, valahányszor a szeme elé emelte kameráját. A külvilág megannyi képkockává hasadt, s később valahányszor visszagondolt erre a napra, az mint egy film, úgy pergett le előtte.

Az öreg Mommo, aki a kikötőből a panzióba fuvarozta, most mint egy csatába induló hadvezér feszít. Ő a ràis, az evezős gálya parancsnoka. Mindenütt az algák erős szaga érződik. A ràis sárga anorákja vérpettyes, mindegyik mintha egy-egy medalion lenne, a megelőző évek halászidényeinek győzelmi jelei.

A ràis mindegyre a szelet figyeli, vizslatja a hullámok tajtékát, faggatja a tengert. A feszültség szinte tapintható. Mindenkinek megvan a maga feladata. Ki élelmet hord a hajóra, ki az evezőket ellenőrzi, ki a kötelek bevonásáért felelős. Kiabálnak, spannolják egymást és magukat. Testben és lélekben a nagy kalandra készülnek.

Fénylenek a szigonyok, kifényesítették őket a harcra, Szicília nyugati partjain nyolcszáz éve ugyanígy csillannak meg. Nyolcszáz éve ugyanazon rítus szerint ejtik csapdába a tonhalakat, hogy aztán „megvívjanak” a hatalmas testű állatokkal.

– A mattanza csak a finálé – hallja valahonnan távolról Leonard hangját. – Kemény munkával töltött napok, hetek előzik meg. Olyan finálé, amelyben nem hibázhatsz. A legkisebb figyelmetlenség is az életedbe kerülhet.

De a norvég hangja elúszik mellőle. Sanót látja a vontató fedélzetén, a halász a vontatóhoz erősített bárkák köteleit ellenőrzi. Haja lazán összefogva a tarkóján, de még így is a szemébe hull néhány tincs.

Sasha végiglépdel a végtelenül hosszúnak tetsző mólón, Leonarddal együtt átugrik a vontatóhajóra. Sano felnéz, összeakad a tekintetük, a férfi nem örül, hogy ott látja. De nem szól semmit, biccent és int, hogy keressenek maguknak helyet.

Vibrál a levegő. A ràiis felemeli a kezét. Az utasítás kurtán csattan: „Horgonyt felszedni!” Minden másodpercnek tétje van. Az evezők a villába csúsznak. Mélyről, mintha egyenesen a tenger fenekéről törne föl a moraj, amelynek szaggatott hangjai lassan dallammá rendeződnek Sasha fülében.

Ősi dal, a scialoma ritmusára indulnak el a tonvadászok Mommo ràiis vezényletével. Sano arcán megrándul egy ideg. A férfi csupa sebtenyérére mered, aztán a ràiis kántálására irányba állítja a vontatót, kijelölve ezzel a többiek útvonalát is. Sasha tudja, hova mennek. Sano egészen a napokkal korábban kihelyezett hálókig vontatja a tizenöt méter hosszú bárkákat.

Azt is tudja, mert Nicholas elmesélte, hogy ilyenkor a hálókából alkotott „nagy kamra”, majd a „nyugati kamra” után hálók labirintusa vezet el a halálkamrához, ahová – ha a ràiis jól számította ki az időt – már beúszott néhány több száz kilós állat.

Nicholas hangját hallja, miközben agya hideg és rendületlenül dolgozik a kamerája. Amikor már látszik a tonnara, a tonhalháló, a vontató lassítani kezd. Sano a szeme sarkából a két idegenre les. Leonard csupa izgalom, kitör belőle a viking. Sasha arca megfeszíthetetlen, takarja a fényképezőgép, mintha mögé bújna. A homokhajú halász leoldja a vontatóról a bárkákat.

Minden csendes. Senki nem akar már beszélgetni. Sano horgonyt vet és a korlátnak dőlve figyel, ahogy eltávolodnak tőle. A halászok megragadják az evezőket, a bárkák négyszög alakzatba rendeződnek. Ez az alakzat a camera della morte. A halálkamra.

És megérkezik az első raj. A háló csapong, mintha egy száradó lepedőt húzna-vonna a szél, a vízfelszín hullámzik, ahogy a tonok felkavarják a tenger bőrét.

A tonvadászok ellenőrzik, jól feszülnek-e a hálók. Már jól látható egytucatnyi óriás hal, de még korán van. Csak a ràis mondhatja meg, mikor jó el az alkalmas pillanat, mikor kezdhetik.

Az idő szinte tapintható, akár a besűrűsödő levegő. Sasha homlokán veríték gyöngyözik. Sano megbűvölten mered a habzó vízre. A norvég mozdulatlaná dermed.

A ràis hirtelen elordítja magát: – Tiràti, tiràti figghi mei! È mat-tanza!

És megfeszülnek az izmok, meglendül minden kar. Kitornek a mélyre fojtott hangok a torkokból. Hangos kiáltással buzdítják egymást, ordítanak az erőlködéstől, ahogy egyre magasabbra húzzák az óriási hálót.

A halálkamrában a hálók fölött forni kezd a tenger. A tonhalak egyre inkább a felszín felé kényszerülnek, nem találhatnak kiutat, összezúfolódnak, vergődnek az egyre kevesebb vízben. A halászok rögzítik a megemelt, s immáron feszülő háló köteleit.

A tonvadászok szigonyt ragadnak, s kezdetét veszi a mészárlás. Harc ez, életre-halálra. A vergődő állatok hatalmas farkuk egyetlen csapásával bármelyiküket leteríthetik.

Fröccsen a vér. Az első vércseppeket üdvrivalgás kíséri, győzelmes kiáltás ez, megvan a préda!

Sasha fejében összerosódik a tomboló férfiak hangja Nicholas lázálmainak őrző, félelemtől reszkető hangjával. Az emlékezet, a képzelet és a valóság folyik egybe a szeme előtt. Konokul számolni kezd. Öt... hat... tizenöt... harmincegy.

Amikor a tonvadászok a hatvanadik óriást is legyőzik, felhagy a számolással. A Nikon kicsúszik a kezéből, nagyot koppan a fedélzeten. „Uramisten”, suttogja Leonard, és elfordítja tekintetét a vértől vörös, örvénylő vízről. De Sasha nem képes szabadulni. Előbb egy kéz szorítását érzi a vállán, aztán ez a kéz megrázza, húzná el a korláttól, de hiába, szorosan markolja a rudat.

– Sasha!

Milyen csönd van, gondolja a lány, milyen durván hasít bele ebbe a csöndbe a tulajdon neve. A halászok rikoltozása sem hallatszik már, a ræs is elhallgatott, ki tudja, mikor dőfték le szigonnyal az utolsó tonhalat is. Leginkább a fáradtság apasztja el a szavakat.

Sanónak végre sikerül lefejtienie a korlátról a lány kezét. Maga felé fordítja, kényszeríti, hogy ránézzen. És Sasha hosszú percekig nem lát mást, csak a halász borostyánszínű, valószerűtlenül tág pupillájú szemét s a benne tükröződő félelmet.

Sano újra és újra megrázza, mintha rossz álomból keltegetné. Heges tenyerével végigsimít a lány arcán, lopva letörli kibuggyanó kényszerítő könnyeit, és rekedt hangon csak annyit mond: Vége.

Az ágyán feküdt, halálosan kimerülve, de alvásra képtelenül. A szigeten ünnepeltek, hiszen jól ment minden. Megszerezték egy év kenyerét, bevégezték a szezon legfőbb feladatát. Az épphogy kifogott halakat azonnal feldolgozzák a zsákmánnyal módfelett elégedett japánoknak.

Arra gondolt, látta, amit akart, amiért idejött. Akár össze is csomagolhatna. Részesen volt egy nagy vadászatnak, amely kemény és kegyetlen mindazok szemében, akik nem halászok. Nekik ez kenyér. Nekik ez élet.

Ezért gyújtottak a kikötőben örömtüzeket, ezért harsant fel alkonykor a zene. Tudta, hogy le kell mennie közéjük. Tartozik ennyivel, hiszen a bizalmukba fogadták, engedték, hogy részesen legyen ősi rítusuknak. Ma estére el kell felednie Nicholast és a könyvet.

És meg kell keresnie Sanót.

Nagy nehezen erőt vett magán, bevánszorgott a zuhany alá.

– Összegyűltek ma este a környék amorózói – vigyorgott rá Mario, aki épp a motorját tolta ki az udvarról. – Mind magát akarja látni, meg a norvég szösziiket. Csak csettintsen, ha megtetszik valamelyik.

– Jó – hagyta rá a lány. – Ígérem, csettintek, ha látok kedvemre valót.

– Remélem, velünk marad még egy ideig. Ha szerencséje van, egy héten belül valóságos tájfun fog lecsapni a szigetre. Írhatna arról is.

– A tájfunról?

– Úgy bizony. A tavaszi tájfun természetéről, amelyhez egyébként előszeretettel hasonlítják magukat a latin szeretők – tette hozzá csúfondárosan.

– A tájfun kifejezetten érdekel – vont vállat Sasha.

– Úgy látom, magában tombol a kalandvágy, Sasha. Nehéz sorsa lenne itt délen, a macsók birodalmában. De az is lehet, hogy boldogan élne négy-öt bambínóval a szoknyája mellett. Leviszem motorral a kikötőbe, ha nem bánja, hogy mindenki ezen fogja köszörülni a nyelvét.

– Felőlem tehetik, én elmegyek. De maga itt marad.
– Miattam ne aggódjon! Erről fogok mesélni az unokáimnak is.
– Hát akkor alapozzuk meg azt a mesét – javasolta Sasha, és felpattant Mario mögé a motorra.

Az olasz lerobogott a szerpentinén, élesen bedőlt a kanyarokba, és időnként orvul nagyokat fékezett, hogy a lány a hátára csapódjon, mintha valóban ölelgetné. Sasha élvezte a száguldást, csak akkor jött zavarba, amikor Mario beszáguldott vele a kikötőbe a bálozók közé, és jó néhányszor körbemotorozta a magasra rakott máglyát. Mutatványát megtapsolták, ám utasát azonnal elorozták tőle. Teresa jött sietve, hogy az öreg Mommo, a ràis meghívta az asztalukhoz.

Noha Sasha úgy vélte, aznapra épp eleget látta a ràist, nem utasíthatott vissza ekkora megtiszteltetést. Az öreg frissen sült, fokhagymás, petrezselymes kagylóval teli tálat tolt elé.

– Azt mondta, szereti.

Teresa, akit afféle gardedámnak ültettek mellé, a fülébe súgta:

– Megenni az utolsó darabot is, különben halálra sértődik.

A vacsora hosszúra nyúlt, mert az újonnan érkezők menetrendszerűen Mommo színe elé járultak, hogy tisztelettel köszöntsék ràisukat, aki mindegyikükkel megvitatta a nagy esemény valamely mozzanatát, komolyan és méltóságteljesen kiértékelte „fiai” teljesítményét. A nemrég még vértől csatakos göncökben látott fáradt halászok most mind kimosakodva ülték körül a nagy asztalt. Hangos, nyújtott dallamú beszédük néha elhalkult, ilyenkor a tengerre meredtek.

Sano is a tenger felől bukkant fel. Egyszer csak ott volt, megállt a máglya mellett, s a tűz fölé tartotta tenyerét, mintha fázna. Homokszín nadrágja éppenséggel nem volt szakadt, de lötyögött a csípőjén, és hasonló árnyalatú teniszinge is legalább egy számmal nagyobb volt a kellenél. Haja a tarkóján összegumizva, nedvesen csillogott.

A ràis mondott valamit, mire Sasha kérdőn nézett Teresára.

– Azt mondja, Sano jó halász lenne, ha végre letenné itt a fenekét. Akkor megedződne a keze is, nem sebesedne ki folyton a kötélről, valahányszor idejön.

– Van családja? – kérdezte óvatosan Sasha.

– Már nincs. Mario az egyetlen rokona a szigeten. Ő nem... – Teresa habozott – szóval nem egészen itteni. Jól mondom?

Sasha nem volt biztos abban, hogy jól érti Teresát. Azt akarja mondani, hogy Sano nem idevalósi, vagy azt, hogy nem olyan, mint az itteniek? De végül is mindegy. Hiszen ő maga sem tudta semmiféle címkével ellátni a férfit, miként azon érzéseket sem, amiket benne keltett.

Sano végre ellépett a tűztől. Szemével Sashát kereste, halványan elmosolyodott, amikor észrevette a hosszú asztal mellett. Helyeslően biccentett és elindult, hogy lerója kötelező tiszteletkörét az öregnél. A ràis hosszan értekezett vele, nagyon győzködte valamiről, a férfi pedig kis félmosollyal a szája szögletében hallgatta. Csak a szeme volt fénytelen, s Sashának eszébe jutott az a mély féltés – vagy félelem? –, ami a tekintetéből süttött, miközben őt próbálta magához téríteni. Ebben a percben tudta, hogy sosem fogja elfelejteni azt a mozdulatot sem, amellyel a halász lopva letörölte árulkodó könnyeit – hogy ne lássa más. Abban a pillanatban, ott a vontatón tökéletes volt köztük a kommunikációs összhang. Nem kellett hozzá semmilyen nyelv, semmilyen szótár.

Most sem kellett. Sano átnézett az asztal túloldalára, és Sasha minden zsigerével tudta, hogy a férfi olvas a gondolataiban. Amikor Sano megemelte a poharát, mint néhány napja, Sasha is ugyanazt tette. A két pohár pereme fölött nézték egymást. A felharsanó zene-szóra összerezzenetek. Sano felállt, de nem engedte el Sasha tekintetét.

Végig fogva tartotta, miközben megkerülte a hosszú asztalt, megállt a lány mellett, majd lehajolt és kézen fogva felhúzta magához.

A táncolók közé vezette, de csak azért, hogy eltakarja őket a forgatag. Néhányszor megpörgette Sashát, de máris sodródtak kifelé a kör túloldalán, leszaladtak a keskeny kőlépcsőn a partra. A mólón túl jótékony árnyék borult a kikötőre.

Sano hirtelen megállt, magához vonta a lányt és a hajába túrt. Mondani akart valamit, de Sasha nem akarta, hogy most szavakat keresgéljen. Felágaskodott, beleszagolt a homokszínű hajba, s mint fénytől ájult lepke zuhant a férfi csókjába.

– Eljössz hozzám? – kérdezte halkán Sano, amikor egy pillanatra szétváltak.

– Elmegyek – felelte Sasha.

Mindketten a saját nyelvükön szóltak, s lám, tökéletesen értették egymást. Sasha semmit sem tudott a férfiről, de amikor az átkarolta, s feje azonnal megtalálta azt a meghitt helyet a vállgödrében, úgy érezte, épp eleget tud róla ahhoz, hogy vakon kövesse.

Nem romantikus andalgás volt ez a holdsütötte parton, lépteik egyre türelmetlenebbül szaporáztak, végül már rohantak, mintha ugyanattól a vad vágytól menekülnének, ami hajtja őket. Végigszaladtak a parton, fel a keskeny, sziklába vágott lépcsőn. Szűk sikátorok labirintusán át kirobbantak a főtérré, átcikáztak az egymást kismotorok bömböltetésével szórakoztató kamaszgyülekezeten, át az esti misére igyekvő öregasszonyok csapatán. Szégyentelenül, égő arccal szeltek át a falut, hogy megérkezzenek végre az öböl túloldalára, s ott, ahol már a köves út is a semmibe vész, Sano végre belökött egy kertkaput.

Sasha levegő után kapkodott, a fakerítésnek dőlt. A férfi keze besiklott a könnyű ruha alá; nem vesződött a gombokkal, reccsent a

vászon, s már a földön volt. Sano egy mozdulattal kibújt a trikójából, s érdes, sebes tenyere végigsiklott a lány testén.

Fogaik összekoccantak. Sasha úgy érezte, Sano elevenen felfalja, de abba is belehal, ha most elengedi. A nadrágszíjánál fogva magához húzta a férfit és kicsatolta az övet. Sano a karjába kapta, felszaladt vele a verandára, lábával lökte be a csöpp ház ajtaját. Sasha körül se tudott nézni, máris a széles ágyon találta magát. Ajkuk, kezük szédülten kutakodott, a két test ívbe feszült. Zabolátlan ölelés volt, ringtak egymáson, egymásban, Sasha szemének írisze elnyelte Sanót. Tengerörvény – akarta mondani a lány, de a következő pillanatban ezer darabra robbant szét a teste.

Sasha lassan, nagyon lassan tért vissza a földre. De csak arra volt jó tisztuló agya, hogy újra érezze azt a semmihez sem hasonlítható férfiillatot, amely már a legelső pillanatban elbűvölte. Sano föléje könyökölt, másik kezével szétmorzsolta Sasha könnyeit. Heges tenyere érintésétől újra felizzott a lány bőre, felnyúlt a férfiert és magára vont.

Arra ébredt, hogy minden tagja sajog, ég az arca, sebes a szája és egy idegen férfi ágyában fekszik, akinek még a nevét sem tudja.

– Van valaki az ágy alatt? – jutott eszébe a bolondos példamondat, s mire észbe kapott, már hangosan ki is mondta.

– Nincs senki az ágy alatt – érkezett a válasz a veranda felől.

Sano az ajtóban állt, a félfát támasztotta és az ébredező lányban gyönyörködött.

– El kell vinni műszaki vizsgára – mutatott magára Sasha. – Nem működik. – Felnyögött, majd angolul folytatta. – Édes jó istenem,

ember még nem strapált le így. Kész vagyok csodálattal adózni a latin szeretők elképesztő vehemenciájának, de attól tartok, ez az éjszakai kaland az ortopédiára juttat.

– Kaland? – Sano ellépett az ajtóból. – Kérsz kávét?

– Sí – bólított Sasha. – Kaland. Kávé.

– Értem – nevetett a férfi. – Én Tarzan. Te Jane.

A tegnapi játékot játszották egész nap: mindenki a saját nyelvén beszélt. Könnyű volt. Sasha hosszú monológokat zúdított a férfira, élvezve, hogy felelőtlenül kimondhat mindent, ami csak az eszébe jut, Sano meg mosolyogva hallgatta. Rövid, két-három szavas kérdéseket tett fel a lánynak, amelyeket Sasha spanyol tudása révén könnyen megértett.

– Mit csinálsz?

– Otthon? Most épp egy rádióműsort vezetek.

– Miről szól?

– Mindenféléről. Olyasmikről okoskodom, amiket magam sem értek, de szerencsére erre még nem jöttek rá. – Nem tudta, megértette-e a férfi, amit mond. Kérdőn nézett rá, de válasz helyett újabb kurta kérdést kapott.

– Kivel élsz?

– Egyedül.

– Eljössz este?

– Eljövök.

Ilyen egyszerű volt. Sasha elment hozzá aznap este is, és másnap, harmadnap is, mert a férfi minden reggel megkérdezte: „Eljössz este?”

Végtelen szeretkezés volt minden éjszaka, a bőrük, a testük hibátlanul beszélte a megtalált közös nyelvet. Hosszú csendeké, kurta mondatoké volt a hajnal, a nap az elválásé, a munkáé volt – Sasha

a laptopján dolgozott Nicholas történetén, Sano reggelente hajóra szállt – meg a várakozásé, hogy alkonyodjon már be. Sano ott várta minden alkonyatkor a világítótoronynál, amikor visszajött a többi halással a tengerről. Együtt sétáltak föl a házhoz, amelynek kapujában minduntalan rájuk tört a vágó.

Teresa valahányszor meglátta a kialvatlanul, felsebzett szájjal viszatérő Sashát, a fejét ingatta, Mario pedig tapintatosan megjegyezte, hogy nyugodtan elviheti esténként a mopedjét. De ő inkább gyalog ment. Volt ebben valami vezeklésfésülés is, hiszen amikor átvágott a falun, mindenki tudta, hova megy, kihez megy, miért megy.

Csak ő nem.

Egy szombat délután mégis elfogadta Mario robogóját, és úttalan utakon tekeregve körbemotorozta a szigetet. A hegyoldalba épített temetőnél megállt, s némi tétovázás után belépett. Nem szerette a temetőket, de tudta, ha valaki ebben a ragyogó tavaszi napsütésben a temetőben tesz-vesz, az mindent tud a szigeten élőkről és holtakról.

Nem volt nehéz beszédbe elegyednie egy középkorú asszonnyal, főleg hogy jó előre begyakorolta a kérdéseket. Miután meghallgatta a nő családjának meglehetősen szövevényes, két évszázadra visszanyúló eposzát, a Valente família után érdeklődött.

Mind meghaltak már, akik itt maradtak, hámozta ki az asszony szavaiból. A család másik fele még a század elején elment Amerikába. A Valente család históriája is hosszúra nyúlt, s csak annyit sikerült megértenie, hogy valamelyikükből ügyvéd lett New Orleansban, az egyik Valente lány pedig nem áttalott hozzámenni egy írhez, amit mindenki botrányosnak tartott.

Sasha udvariasan meghallgatott még néhány anekdotát, majd az első adandó alkalommal elköszönt. Azt hitte, megkönnyebbül majd, ha becsukhatja maga mögött a temető kapuját, ehelyett rátört

a szorongás. Már nincs semmi keresnivalója Nicholas szigetén. Nicholast és a családját is elfeledték. Már rég úton kellene lennie hazafelé. Már rég kiadó után kéne kajtatnia a könyvével, amely gyakorlatilag készen van, csak be kell fejeznie, hiszen megtalálta hozzá a formát, a rejtjelet, a szimbólumot: a mattanzát.

Ha egy héten belül nem jelentkezik, elveszíti a műsorát. Sano mit sem tud a telefonbeszélgetésekről, amelyekben nap mint nap a földgolyó túlvégén lévő főnökével alkudozik még egy nap szabadságért. Még egy éjszakáért...

Hirtelen rádöbbsent, hogy nem maradhat tovább a szigeten, hiszen mostantól nem tenne egyebet, csak arra várna, hogy bealkonyodjék. És arra a kérdésre sem tudja a választ, szerelmes-e Sanóba, vagy csak a hormonjai bolondultak meg, a zsigerei örültek meg. Nincs mese, mennie kell. Különben elvész Nicholas története. Mennie kell. Még hozzá gyorsan, s amennyire lehet, fájdalommentesen.

Ahogy közeledett az alkony, úgy kezdett mind hevesebben alkudozni önmagával. A kikötőben a menetrendet tanulmányozva épp ott tartott, hogy még egy utolsó haladékot kicsikar a rádiótól, mondjuk, egy hetet vagy kettőt, legrosszabb esetben felmond, és új mesterség után néz...

– Egy darabig nem szökhet meg, hacsak Trapani csendőrkapitánya hajót nem küld magáért – kocogtatta meg a menetrend kopott tábláját Mario. – Holnap déltől egyhetes sztrájk kezdődik. Csak a nyolcórás hajó megy Trapaniba, de ki a fene akar vasárnap reggel Trapaniba menni?

– Errefelé mindig sztrájkolnak?

– Miért ne tennénk? Ráérünk. Nincs turistaszegzon, és jön a vihar is, amit egy hete várunk. A halászok sem tudnak majd kifutni. Ennek legalább örülhet – kacscintott vigyorogva.

Ott, abban a pillanatban eldőlt a kérdés.

Alkonyatkor a világitótoronynál állt. Nézte, amint Sano partra száll, elválik a többiektől, és egyenesen felé veszi az irányt.

– Elmegyünk úszni? – kérdezte, amikor megállt előtte.

– Hideg a víz.

– Nem nagyon.

– Te vagy Tarzan, én csak Jane – kacagott fel Sasha. – Nekem hideg.

– Nem hideg – ellenkezett a halász. – Megmelegítem.

Otthonos mozdulattal Sasha vállá köré fonta a karját, s kényelmes léptekkel bandukoltak valami védettebb, rejtett öblöt keresni. Sano persze tudta, merre találja. Pillanatok alatt ledobta a gönceit, és belegázolt a vízbe.

– Gyere! – hívta a lányt. – Gyere, gyere, gyere!

Sasha nem túl lelkesen levette a cipőjét, s vonakodva beóvakodott a hullámok közé.

– Rohadt hideg – állapította meg a bokáig érő vízben, és azonnal sarkon is fordult.

Sano kiszaladt érte, rutinos mozdulattal megszabadította patentzárás szoknyájától, derékon ragadta, és trikóstól, bugyistól becipelte a tengerbe. Hiába sivalkodott, kapálózott, átkozódott Sasha, csak akkor engedték el az erős karok, amikor már melléig ért a víz. Ekkor viszont már tanácsosabb volt gyorsan tempózni, nehogy megfagyjon. Jó messzire beúsztak, fej fej mellett haladtak, mint a delfinpárok, és néha összerosolyogtak.

Sano a vízre feküdt, hátán lebegve nyújtotta Sasha felé a kezét. A lány ráhasalt a víztükörré. Jólesett a csönd. Sano váratlanul nagy levegőt vett, és magával rántotta a mélybe. Lent átkarolta, gúzsba kötötte tulajdon testével, száját az övére tapasztotta. Adták-vették

egymásnak, egymástól a levegőt, megpróbálván elnyújtani a tökéletes csönd birodalmában töltött perceket, végül kifulladásra, oxigénért kapkodva rúgták magukat a felszínre.

Nem engedte el a lányt. Sasha körül sistergett a tenger. Sano kibomlott haja hínárként tekergett a testén. A levegőért fölsikló férfi szája, karja megint belesodorta az érzékek örvényébe. A víz szinte súlytalanná tette, Sano mégis erősen ölelte, mintha attól tartana, a hullámok elsodorják tőle. Foggal, körömmel kapaszkodtak egymásba. Összemarkolta Sano hosszú haját, s mintha vontatókötél lenne, sekélyebb vizekre kormányozta.

Este, miközben Sano megszokott, nyugodt mozdulatokkal a húst sütötte és Sasha a férfi ingében a teraszajtót támasztva figyelte őt, hihetetlen béke szállta meg. Ha soha többé nem látja ezt a férfit, akkor sem tudja elvenni senki ennek a pillanatnak a varázsát. Nem romantika volt ez, hanem béke. Szép, tiszta nyugalom – az első érintésig.

Sano karjai közt aludt el a verandán, olyan mély álomba zuhanva, amelyben csak a menekülők tudnak. Rémllett, hogy éjféltajt a férfi óvatosan beviszi a házba, lefekteti az ágyra és betakarja, majd kisvártatva mellé csusszan, és beborítja fanyar, sós illatával.

Sano karjai közt ébredt hajnalban. A halász megmoccan, de nem ébredt fel, amikor kibontakozott az ölelésből. Hangtalanul felöltözött, tengernek áldozott pólója helyett magára öltötte a férfi ingét. A spaletta résein beszivárgó fényben egy levélkét talált a konyhaasztalon. „Kelts fel! Mondanom kell valamit. Haragudni fogsz rám. Szeretlek.” Sasha szomorúan elmosolyodott ezen a tömönatokból összefabrikált levélen. Vajon hány angol példamondatból rakta össze, hogy hibátlan legyen?

– Ami azt illeti, a nevedre kíváncsi lennék – sóhajtott.

Végigsimította Sano arcát, vállát, sebes tenyerét, ujjával lágyan megcirógatta nyakán a heget. Agyába véste arcának minden vonását, az apró szoba minden szegletét. Aztán minden erejét összeszedve halkán kiosont a házból.

Mario robogójára csak akkor szállt föl, amikor már biztos volt benne, hogy a motor zaja nem ébresztheti fel Sanót. Átrobogott a falun, fel a panzióba, ahol Teresa, az egyetlen beavatott már lehozta a csomagjait.

– Butaságot csinál – mondta az asszony csendesen.

– Mennem kell. Gyorsan és fájdalommentesen.

Teresa váratlanul átölelte. – Leviszem a kikötőbe.

Sasha Anderson pedig felszállt a nyolcórás hajóra. Három nap múlva otthon volt.

– És itt véget is ér a mese – fejezte be a történetet Sasha, amelyet meglehetősen zanzásított változatban adott elő Nicholasnak. – Mert soha többet nem hallottam a pasasról. Amikor eljöttem, azt hittem, tényleg rácsuktam az ajtót latin szeretőmre – mondta fanyar mosollyal –, de azzal nem számoltam, hogy az ajtó mögött egy darab ott marad belőlem.

– Jókora darab – jegyezte meg Nicholas. – Esetleg írhatnál neki.

– Már nincs a szigeten. Nem tudom, hol van. Ő viszont tudja, hol talál...

– A földgolyó túloldalán.

– Igen, tudom, nagyon messze... Legjobban az bánt, hogy tulajdonképpen megszöktem előle, magam elől. De hogy a fenébe,

milyen nyelven magyaráztam volna el neki, hogy miért kell eljőnnöm?

– Túl nagy jelentőséget tulajdonítasz a szavaknak, Sasha. Pedig a szavakon túl létezik egy másik, egy teljesebb világ, csak kevesen jutnak el oda.

– És én megtaláltam ezt a világot?

– Úgy fest a helyzet, hogy igen.

– És elvesztettem?

– Ebben a menetben el.

– Néha nagyon utálok az őszinteségedet – grimaszolt a lány. Rövid hallgatás után folytatta: – Gyakran megesik, hogy nézem a tengert, és nem tudom, melyik felén vagyok a földnek. Hiszen olyan mindegy, hogy tengeren innen vagy tengeren túl, mert itt is, ott is csak azt várnám, hogy egyszer csak felbukkan a tenger felől, mint a rendes mozifilmekben szoktak a rendes pasasok, közvetlenül a naplemente és a vége felirat előtt. De ez a pasas mindegyre csak késik, nekem meg mehetnékem támadt. Hol keressem? Az nem lehet, hogy ne lássam többé, de nem tudok világgá menni, hogy megkeressem, mert tengernyi problémám van, ahogy elnézem, hamarost perben és haragban leszek Markkal, nem hagyhatom itt a Völgyet, könyvet ígértem Brandonnak, és a rádióállomásnál úgy találják, túl sokat nyaraltam az idén.

– Találunk megoldást – ígérte Nicholas. – Eddig még mindig sikerült. Amint lehet, beszélek Winterrel és Mark Hardyval is. Hidd el, minden rendben lesz.

– Jó, elhiszem – hagyta rá Sasha, mert pillanatnyilag valóban az volt a legkényelmesebb megoldás, ha elhiszi.

